

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

Nr. 5
2. Aarg.
Februar
1918

AS **Knud Riise, Skindbeklædningsfabrik.**
 Boldhusgade 1 (ved Stranden).

anbefaler prima Skindbeklædning,
 samt vind- og vandtætte

VINDJAKKER

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE!

at nu er det Tiden at købe

Regnfrakker, Vindjakker, Stortrøjer, Knæbenklæder, Hammond-
 benklæder, Viklers, Rygsække og Elektriske Lommelygter.

Enkeltmands Forbindspakke à 30 Øre.

Bemærk: Hammondbenklæder af Vindstof til Cycle- og Sports-
 brug er uundværlige for enhver Skoleelev.

Forlang Prislister tilsendt

SPEJDER-DEPOTET

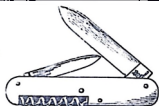
NØRREGADE 14. — KØBENHAVN K. — TELEFON 3186.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

..... **AMATØRERNE**
 køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Sheffield
 Østergade
 N°10

Jeg køber altid mit Tøj
 2. Højndalsgade 2.

1. Klusses Herre-Dameskræmderi
 Reparationer udføres.

J. P. Jonathansen

10 pCt. Rabat gives,
 naar denne Annonce medbringes.

Møbelforretningen
 »Palthan«

Telf. 12,370 — Gothersgade 113

Specialitet:
 Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

BUDKONTORET

„Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 — Gothersgade 113.

Vestmannagadens

Første Kls. Viktualie- & Delikatessfor-
 retning, anbefales med alt til koldt Bord.
 Specialitet: Skilpadde og Salater, alt egen
 Tilvirkning. Afici stort Udvælg i Kon-
 serves. Værene bringes. Ærbødigt!

Tlf. Am. 448 x. VIGGO ANDERSEN

Prima

Chesterfield-Lædermøbler
 og engelske do. med Gobellinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,

Strandvej 187, Telf. Helrup 75.

Amager Dampvaskeri

Husholdningsvask

Specialitet: Manchettejssvask

flentes og bringes

L. Hansen, Øresundstrøj 11-13, tlf. Amager 431

JOH. E. KNOCK,
 186, NØRREBROGADE 186.

•Centralsmagelinet, lsteed. 188
 •Amerlees, Købmagergade 42

Væskeklæde- og Paletot fra 80 Kr.
 Prima Regnfrakker fra 18 Kr.
 Vaskewatte Manchettej, 4 Kr. 50 Ø.
 Drægtetøj og Sportshabitter —
 billige Priser.

Eller Møbl leveres færdi Klædet
 Herreskrædderi.

Alt i Lingeri.

Den Forgylde Støve

har det største Lager af
 Prima plakkede

Fedtlædersstøvler
 til Spejderbrug.

43 BORGERGADE 43
 WOLDHOFFENBLAD
 Leverander til Hæren.

Budcentralen Blaagaard

Alt besorges af voksne Bude.
 Telefon 12,305 og Nora 3206 x.

Blaagaardsplads 3.
 TH. PEDERSEN

VOR-UNGDOM SPEJDERNES-MAGASIN

2. Aarg.

Februar 1918

Nr. 5

— LASO —

Lassoet har været kendt i over tusind Aar. I gamle Dage blev den benyttet her i Europa, nu om Stunder er det nærmest i »den nye Verdens«, at den bruges, hvor Kvæghyrderne fra Kanada til Cap Horn alle kaster med Lasso.

Lassoet er et almindeligt, let bøjeligt Reb, paa det nærmeste halvanden Centimeter i Diameter, med et Øje i den ene Ende til at danne Løkken med.

Rebet er fra 30 til 50 m langt. Den nemmeste Maade at lave Øjet paa er ved at aabne Strengene i Rebet en 18 cm fra Rebenden, bøjede denne om og stikke den ned i den dannede Aabning og fastsurre Sejlgarnet op om Krydsningsstedet. Dette giver et nydeligt Øje, der er cirka 5 cm i Diameter.

Lassoet maa være glat som en Fiskeknæst. Man kan glatte den ved at spænde Rebet ud med to Træer, gnide det med Tælle og rigtig indgnide det ved at lægge Rebet en

Gang om en glat Pind, som saa køres frem og tilbage ad Rebet.

Løkken maa have en ganske bestemt Størrelse.

I det Øjeblik mærkes Rebet 75 cm og 3,30 m fra Øjet.

Rebenden uden Øje stikkes ind gennem

Øjet til Mærket 3,30 m er kommet 75 cm gennem Øjet. Dette maalermand ved at lægge Mærket 3,30 op ad Mærket 75, og man binder saa med et Stykke Sejlgarn de to Mærker sammen. Man har nu Løkken, som man fatter med højre Haand om Sejlgarnet, med Tommelfingeren pegende mod Øjet.

Den øvrige Del af Rebet rulles op i venstre Haand og de to Hænder

holdes en lille Meter fra hinanden.

Man kaster Rebet ved at gaa et Par Skridt frem og kaste Løkken med et Underarmskast, idet man samtidig giver en 3-4 Ruller Reb fri fra venstre Haand.

Vanskeligheden — bortset fra at ramme — er at holde Løkken aaben under Kastet; hertil hjælper Tommelfingeren en Del ved Kastets Begyndelse.

Har man lært at ramme og holde Løkken aaben, bruger man ikke mere at binde Løkken »fast« med Sejlgarn, men maa sørge for at holde omtrent det Sted, hvor Mærkerne sad, ellers lukker Løkken sig straks.

Sus i Lassoet kommer der først, naar man svinger Lassoet over Hovedet inden Kastet. Haandleddet maa give godt efter, medens man svinger, da man ellers kun opnaar at fange sig selv i Rebet, hvilket jo dog ikke var Meningen.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Charlottenlundvej 5, Hellerup, Telf. Hellerup 733 y.

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Høegh-Guldberg, Pilstræde 40, København.

**MAGASIN
NORD**

SKOLE-URE SKOLE-TASKE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00

for Drengene: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.50

Pianoer
Søren Jensen

Bredgade 33
Vesterbrogade 13
Kontant eller
15-20 à 25 Kr.
pr. Måned.

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST HURTIGST BILLIGST

F. Dietrich & Taber
Cliché Anstalt

NYTORY 11-13
KØBENHAVN

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

Gardiner & Portierer
ophænges. MØBLER betrækkes.
11, Helgolandsgade 11.
1113 x. Telefon Vester 1113 x.
J. WINBERG

Magnus Almind,
statsaut. elektr. installatør.
Strødvvej 185. Telf. Helrup 1808.
Lager af Lysekroner og Læmnlamper.
Spejderlamper.

Opmærksomheden

henledes paa vor Annonce paa Bagsiden, der tilbyder »Vor Ungdoms« 1. Aargang komplet for 2 Kr. + Porto. Divisioner, Troppes og Patruljer bør have 1. Aargang indbundet blandt den øvrige Spejdelitteratur. Der vil indtil 14. Februar være forbeholdt disse Organisationer Adgang til at forsyne sig med de ret faa komplotte 1. Aargang, vi her til Raadighed, hvorefter Salget bliver aabnet for mange Spejdere og andre Abonnenter.

Overflødige Eksp. af Julehefte tagas tilbage -

Da »Vor Ungdoms« Julehefte (Jan. Nr.) allerede i December blev udsolgt fra Forlaget, har vi ikke været i Stand til at levere ny Abonnementer dette Hefte. Saaframt Troppes eller Patruljer der for skulde ligge inde med overflødige Eksp. af dette Hefte, bedes disse venligst stillet til Disposition ved Meddelelse til vor Ekspedition (til en Pris af 25 Øre pr. Stk.).

Spejder foretrakkes!
Vi henleder Opmærksomheden paa Abonnement Side 25: »Landsens elev søges».

HJEMMET

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,
Bog- og Papirhandel.
FIOSTRÆDE 38 (Hj. af Nørrebro)
Nye og brugte
SKOLEBØGER
Telefon 9148 Telefon 9148

TELTE vandtæt imprægneret
Teltlug
amerikansk Army duck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk
Vor Frue Boglade
Carl Thomsen
Nørregade 13

Hellerup Musikkonserveratorium
Lærerkræfter: kgl. Kammerangerinde Frk. Ida Møller, Pianistinde Fru Anna Otto, kgl. Kapelmusikus Vilh. Bartheldy, Organist Frederik Otto og kgl. Kapelmusikus Siegfried Salomon. Al Undervisning paa engelig ved ovennævnte Lærerkræfter. Elever paa ethvert Standpunkt modtages. - Efterslæg 18. Telefon: Hellerup 1088.

N. THORSØE-OLSEN
BOGTRYKKERI
København Øst
W. S. 6336

Leverandør til Københavns Div.

Elis Møllerup
Strandvej 158. Telf. Helrup 738
Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wulff. - Horwitz & Kattend. A. M. Hirschprung & Sønner m.m.

AXEL VELDEN
Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.
Hj. 75. Strandvej 187. Hj. 75.

VI SKAL VIDERE FREM!

Vi skal videre frem. Vi er Spejderkorpset og Spejderkorpset det er jer, og hvad videre er skal vi straks komme til.

Der var en Mand, der en Dag var saa elskværdig at antyde, at de Fremskridt, der var gjort i det sidste Aar skyldes mig. — Ja, og jer, rettede jeg ham.

Det er rigtigt at et Korps eller en Hær, hvad I vil, maa have en General — en Patrulje uden Fører er det heller ikke stort bevendt med — men hvad er en General uden Hær eller en Patruljefører uden sin Patrulje!

I Forening formaar Generalen og Hæren noget; i Forening er de i Stand til at udrette endog betydeligt — hver for sig er de intet.

Hvorfor tror I Tyskland har klaret sig som det har? Det har haft én General, én og kun én Ledelse; de Tropper, det Maskineri, de Divisioner, Troppe og Patruljer, han har haft at lede, har været glimrende dygtige — og sidst men ikke mindst baade Generalen og hans Patruljer har til de mindste Enkeltheder forberedt sig til de Slag de vilde føre sammen. Derfor staar Tyskland i dette Øjeblik hvor det staar, derfor ser selv vi, der ikke har nogen Grund til at elske

det, med Beundring hen til dets Dygtighed.

Det er Generalen, der udkaster Slagplanen og udpeger Maalene — den og den Landsby skal vi have taget og Højdedraget der maa være i vor Besiddelse inden Solen gaar ned. Han bestemmer hvilke Tropper, der skal tage dette Højdedrag og denne Landsby — men det er Tropperne, der stormer dem.

Med andre Ord. Det er min Opgave at udpege jer Maalene og det er jeres at naa dem.

Vil I saa høre efter.

Vi skal videre frem. Vi skal inden Udgangen af dette Aar have erobret dette Land for Spejderbevægelsen helt og fuldkomment, forstaar I.

For at vi samlede kan naa dette, maa I hver for sig og alt hvad der hedder Spejdere i jeres By sætte al Kraft ind paa at tage de 3 Højdedrag, jeg her har angivet jer.

I SKAL INDEN AARETS UDGANG HAVE EROBRET FOR SPEJDERBEVÆGELSEN JERES HJEM, JERES SKOLE ELLER VIRKSOMHED, JERES BY.

Og I skal gøre dette ved at blive dygtigere, ved I Skole og Virksomhed at være forrest i de arbejdedes Række,

ved I Troppen at tage langt flere Uddannelsesprøver end I har gjort tidligere, ved at sørge for allesammen at komme i Lejr mindst 14 Dage i Aar (I I lærer ligesaa meget af dette som I kan lære i Troppen hele den øvrige Del af Aaret).

ved at gøre Nytte, ved at gribe enhver Lejlighed til det, samlede og hver for sig, i jeres Hjem, i jeres Skole eller Virksomhed, for jeres By, ved at have Øjne og Øre med jer og altid være de første paa Pletten hvor der er Brug for en hjælpende Haand.

Ved at vise jeres Omgivelser, at I i Praksis overholder Spejderloven.

Vi skal videre frem og dette er Vejen. Vi skal have stormet disse Højdedrag og det er jer der skal storme dem. Gør I det vil Maalet blive naaet, og I vil have den Tilfredsstillelse at tilhøre et Korps som baade I selv og andre vil synes der er noget ved.

Dette er Ordren og Angrebet begynder Nu og i dette Øjeblik. Altsaa — Fremad Dreng.

Plumbine

Et Par Nytaarsord til danske Spejdere!

Af forh. Spejderchef, Admiral CHR. G. MIDDELBOE

(Medlem af Korpsrådet).

Et gammelt oldnordisk Ord siger:
»Fæ døer. Mand døer. Mands
Eftermæle lever«.

Jeg kom til at tænke derpaa, da
jeg engang hørte en Gaardejer sige
saadan noget som: »Spejdere! nej
dem skal jeg saamænd ikke igen
have Besøg af. De brændte fem af
mine Hegnspæle og knækkede
elleve Hegnsrafter. De lod Hanen
for min Vandbeholder staa aaben,
saa den løb tom, og der spildtes
over 30 Tdr. Vand! De gravede
20 Kogerender, hvor 2 vilde have
været nok, og de rejste uden at
jævne alle disse Render ud, hvad

der vilde have været dem en let
Sag, naar de havde gemt de op-
gravede Græstøv hertil«.

Jeg blev meget bedrøvet, da jeg
vidste, at det forholdt sig, som
Manden sagde, og at han til en
Begyndelse havde stillet sig meget
velvilligt overfor Spejderne.

Heldigvis har jeg hørt en anden
Grundejer sige til Spejderne, da de
drog bort: »Farvel, det har været
mig en Glæde at have Eders Lejr
her. Kom snart igen. Her skal I
altid være velkomne«.

Sagen behøver ingen Kommentar.
Enhver Spejder vil indse at hans

Optraeden i Lejr bør være saadan,
at Lejrens Omdømme bliver godt
og smukt, og forstaa hvor megen
Betydning dette har for Spejder-
sagens Trivsel.

Danske Spejdere!

Idet jeg ønsker Eder et godt og
lykkeligt Nytaar, vil jeg alvorligt
lægge Eder paa Sinde med Runer
at riste i Eders Tanke en Lære, som
jeg kunde udtrykke saaledes: »Lejr
slaas, Lejr hæves, Lejrs Eftermæle
lever«, og handle derefter som gode
Spejdere.

PRÆMIEGADE

Hans og Erik var paa Vej over
Markerne ned til den Islagte Sø.
Erik nærede Betænkeligheder ved
at løbe paa Skøjter efter saa mange
Dages Tøvejr, mens Hans, der var
en ivrig Kunstløber, afbrød ham:

»Der er ingen Fare paa Færde,
saa længe vi holder os inde ved
Bredden, men ude paa Midten er
Isen sikkert meget tynd, efter hvad
jeg lagde Mærke til i Gaar«.

»Se der Hans, se! Erik pegede

ud over Søen, hvor en Dreng
nærmæde sig Søens Midte.

»Det gaar aldrig godt, vi maa
se at faa ham ind til Bredden«.

De gav Tegn til Drengen, at
han skulde løbe ind til Bredden,
men han misforstod dem, og vin-
kede lystigt tilbage.

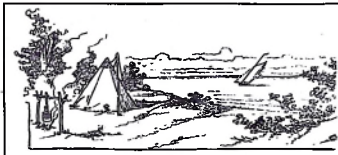
Kort efter saa de ham gaa lige
gennem Isen.

Hvad skulde de to Spejdere gøre
for at redde Drengen. Der ud-
sættes

8 Præmier

bestaaede af: Kaptajn Einar Mikkels-
sens Nord-Syd-Øst-Vest, for de tre
bedste Besvarelser.

Ingen af Besvarelserne maa inde-
holde mere end 50 Ord. Løsning-
erne sendes til »Vor Ungdom«,
Hasselbalchs Forlag, Købmager-
gade 26, K. inden 20. Februar.

6 Rekrutter indvies i Lejrlivets mange smaa Mysterier.

Ildprøven —

ja, det lyder ganske oldnordisk — men med Ildprøven kan man skelne en Rekrut fra en Spejder. Sender man en Rekrut hen for at stege sin Bøf, kan man være evigt forvisset om, at han bruger Øjnene mere til at sluge Røg med end til at se efter Bøffen med.

Og hvorfor!

fordi Patruljeførerne daatligt har Tid til at oplære alle deres Rekrutter i Spejderlivets smaa Finesser.

Da jeg var Dreng — da var der Drengene til, som man plejer at sige — bestemte vi vore Lejrture Lørdag Eftermiddag Kl. 3 og tog af Sted Kl. 4. Det kan man kun gøre, naar hver eneste Dreng i Patruljen kender Spejderlivet ud og ind, saa at han kunde lede Turen selv.

Det at ligge i Lejr foregaar alt for ofte paa den Maade: »Man lader Patruljeføreren« bestemme Turen. »Man lader Patruljeføreren« rejse Teltet. »M. I. P.« sørge for Indkøb. »M. I. P.« lave Maden. »M. I. P.« o. s. v.

Men hvad i Himlens Navn bestiller du? Jeg spiser Maden og sover — jo og saa vasker jeg mig af og til.

For ikke at tale om de Steder, hvor man lader Tropsføreren ordne det hele.

Og hvorfor

er det saadan. Fordi der bliver saa meget at gøre for Patruljeføreren, at han ikke faar Tid til at »opdrage« sine uvidende Unger.

Men lad mig komme til, som har smidt Jakken, og smøget Ærmerne op, saa skal jeg give jer en Omgang »Opdragelse«.

Nu, vi sidder i Toget,

kan jeg fortælle jer, at jeg har skrevet til Godsejeren og faaet Lov til ligge paa hans Gods. Jeg har nemlig tænkt mig, at vi laver en Standslejr, saa kan jeg lære jer mest. Ved Vandreløjt kan man ikke saadan skrive i Forvejen for at faa Tilladelsen, man stopper op om Aftenen ved en god Lejrplads og beder saa Ejeren om den fornødne Tilladelse. Det kræver visse Evner at udvirke en saadan, og man maa være forberedt paa, at slaa Teltet op paa Græstakanten i Stedet for paa Græsmarken.

Der sad en gammel Kone

og pillede Blaabær bag det samme Hegn, hvor der laa en glimrende Lejrplads. Jeg trinede ind ad Laagen for at bede hende om denne her Tilladelse, og hun blev saa forskrækket over mit røveragtige Udseende, at hun væltede Fadet med

Blaabær og løb skrigende ind i Huset. Farvel Lejrplads. — Ja, her skal vi af, saa faar I ikke flere Histories denne Gang, for nu skal I opdrages, forstaar I.

Valg af Lejrplads.

Som I ser, slaar vi Teltene op udenfor Skoven. I Skoven er der fugtigt og ubehageligere i Regnvejr end herude. Jeg har ikke valgt den Mark derovre, fordi der saa vilde være for langt til Brændet.

Vand har vi i Bækken. Havde der kun været en Sø, maatte vi have hentet Vandet oppe paa Gaarden.

I alt stillestaende Vand flyder der nemlig et Udal af smaa Dyr rundt, saa smaa at de kun kan ses ved Hjælp af Mikroskopet. Nogle af dem er giftige, andre ikke, men da I ikke kan se, om de giftige ikke ogsaa skulde være der, er det fornuftigere at dræbe hele Slægten, førend I drikker Vandet. Man dræber dem ved at koge Vandet, men det er ikke nok lige at lade det koge op, da disse smaa Bæster — Baciller kalder man dem — er ret sejlivede, og kræver et Kvarters Kogning for at slippe Livet.

Saa det vilde altsaa være baade nemmere og sikrere at hente Vandet oppe paa Gaarden.

Badning er her desværre ikke Lejlighed til, men I kan vaske jer

i Bækken dernede. Heroppe henter vi Drikkevandet. Det maa altid være saadan, at det snavede Vand ikke kan passere Drikkevandet. Vaskestedet maa altsaa ligge lavere end Stedet med Drikkevand.

Som I ser, er Fladsen god.

1) Brændt i Nærheden, 2) Drikkevand, 3) ikke for langt til Købmanden, 4) ikke fugtigt, 5) Skoven giver Lø for Vinden, som næsten altid er Vestenvind.

Valg af Teltplads.

Vi stiller Teltene her, hvor det skraaner; det er nemlig behageligt at have Hovedet højere end Benene, naar man sover (det er en af de rigtige Lejrfinesser).

Teltet lægger vi saa med Endepladerne ned ad Bakke, og saadan at den lukkede Teltende saa vidt mulig ligger mod Vest, — derfra kommer Regnen saa godt som altid.

Teltet. Jeg har taget et Tagtelt med — naar det har et lodret Stykke forned, er det særlig behageligt til Standlejr. Ved Vandreljr foretrækker vi Spidsteltet delt i 4 Dele, det er lettere at transportere.

Udrustningen.

Jeg bad jer jo lave to Lister. Een over det, I skulde have med, og een over det, det »kunde være rart at have med«. De sidste Sager har I forhaabentligt brændt, ellers maa vi brænde det i Aften. Alle disse »rare« Sager skal man lade blive hjemme, de er til Besvær.

Naar de nye Soldater gaar ud til Skyttegravene, skyder de Ryg under et dundrende tungt Tornyster med »rare« Sager. Naar »de gamle« rykker ud, har de en Skedstende i den ene Gamasche og en Gaffel i den anden. (Shagpien sidder i Munden). Jeg kender en

En omtrent ideel Lejrplads.

En fortrinlig Maade at »binde« sit Snørebaand paa.

Jeg fryser nedefra og opæfter.

To Skovmænd sad om Baalet og passerede.

Spejder, der vilde slæbe en Støvleknægt med til Lapland. Den brændte vi. Men Synd var det alligevel, at Lapperne ikke blev præsenteret for dette Kulturprodukt.

Sæt jer paa Hug, Drengene.

det er noget, I har godt af at lære. Jorden bliver for kold at sidde paa. Og for at I rigtig kan faa det lært, kan I faa Lov at sidde der, til næste Nummer af »Vor Ungdom« udkommer. For selv om det først og fremmest er jer seks Rolinger, min »Opdragelse« gælder, er det alligevel bedst, at de andre Spejdere ogsaa faar mine Ord at høre.

Er du træt, Hans. Det er lovligt tidligt, der er en hel Maaned til, af du faar Lov til at rejse dig. Du kan benytte Tiden til at

binde dine Sko spejdermæssigt, som jeg har gjort det med mine. Saa har du nemt ved at stramme Snørebaandet.

Resumé.

Valg af Lejrplads

Tilladelse.

Lejr nær Skov (Brænde).

Lejr nær Vand.

Ikke langt fra Købmanden.

Tørt Sted.

Lø.

Drikkevand og Badevand.

Valg af Teltplads.

Valg af Telt.

Udrustningen.

Man faar lettest det hele med, naar man gennemtænker et Lejrs døgn. Hændelser: staar op; vasker mig, altsaa Sæbe, Kam, Haandsklæde; laver Morgenmad, altsaa Kogekar, Spisegejrer, Bøger, Tallerksner o. s. v.

Det var en Dag, jeg kørte i Bivognen paa Linje 15 ind til København. Ved Takstgrænsen gik jeg ud og købte Politiken, og da jeg gik ind igen, saa jeg paa Motorvognens Bagperron en ung Mand i graa Overfrakke, der var ved at gaa ud. Han vendte Siden til, og Profilen forekom mig bekendt, den mindede mig ved sin lille, lige Næse og kraftige Mundparti om en af mine gamle Spejdere for Aar tilbage, og uvilkaarligt kom jeg til at tænke paa hans Hebarium, for hvilket han fik Botanikermærket. Naa, sikker blev jeg ikke, og jeg gik ind og satte mig tilrette.

Det var imidlertid virkelig ham. Han baade kendte mig og kom ind for at hilse paa mig og slaa en Sludder af. Jo han var til Søs endnu, det vil sige, fortiden fik han paa Navigationsskole for at læse til Styrmand. Han havde ikke sejlet siden Marts og vilde være færdig til Sommer. Han spurgte til sin gamle Trop og var glad ved at høre, at den var vokset og gik godt og spurgte videre til de gamle Kendinge iblandt Spejderne. Ja Emil var der da endnu og Steffen. Naaturligvis gav jeg mig til at pumpe ham om Skibe og Sejlsads, om Undervandsbaade og andre Oplevelser, og han havde været med til lidt af hvert. Mange Klæ havde han faaet, og da han kom rigtig ud efter Skoleskibet, kneb det lidt, fordi de andre passede paa ham, dukkede ham og bankede ham ved Lejlighed, for at han ikke skulde være vigtig og gøre sig bedre end de. Han havde paa sin sidste Tur været standset af Undervandsbaad, men slap med Skrækken, da den fik Øje paa en Dampers. Hans Skib var kun en 1000 Tons Bark, og paa den Tur var de forresten aldrig af Klæderne — sov med Sestøvler og det hele

Et frisk Pust udefra —

paa, paa Grund af den stadige Fare. Han havde været med til et Forlis, en Dampers der gik til Glasgow forliste i Taage Syd for Hebriderne.

Løst og fast fortalte han, og jeg skal prøve at genfortælle et Par af hans Oplevelser. Det var paa Sejlskibe med raariggede Master, han havde sejlet, og selv hørte han til yderst ude paa de højeste Ræer. Bange var han de første Gange, han skulde til Tops — hundeaangst — men han vilde ikke være ved det, og siden gik det nemt nok.

En Dag havde han været i sjov Humer og lavet Fest. Det stormede, og de andre sagde, at han drattede nok ned, hvis han gik til Tops. Ja, til Tops kom han, og ned drattede han ogsaa udenbords — heldigvis. I Faldet tærnede han imod noget Jærn og brækkede Kravebenet og fik en Skramme i Hovedet, og der

laa han nu og arbejdede med sin venstre Arm og var ved at opgive det hele i Stormen og Søgangen. Inde paa Skibet kastede de Lod om, hvem der skulde gaa ud efter ham — Loddet traf mærkeligt nok hans Landsmænd, og de var ganske stolte, da de havde faaet ham op i Jollen og bragt ham indenbords. Saa gik han med Armen i Bind i 3 Uger — den voksede forresten galt sammen — og i den Tid traf det oppe under Island i 5–6 Graders Kulde, at en Dreng var sendt op for at gøre et Sejl fast. Men Drengen frøs og kunde ikke klare det. Ingen af de andre vilde gaa op — han skal selv klare det — sagde de. Dette blev imidlertid min Ven for meget, og han begav sig da paa Vej op for at hjælpe Knægten; saa vilde de andre ogsaa, men han fik da Lov at gaa selv, og Drengen var meget glad for Hjælpen.

»Du har nok ikke helt glemt at være Spejder«, sagde jeg, og han nikkede og fortalte, at ogsaa hans Samariterøvelse var ham nyttig nu under Uddannelsen, og saa fik jeg en anden Historie. En dansk Dreng, Christian fra Randers, var blevet revet med af en Bølge og tærnede imod, saa han slog et stort Hul i Hovedet og mistede Bevidstheden. Der var Vand over Dækket, og Christian kunde let blive skyllet udenbords, da han sprang til og det lykkedes ham trods Bølgerne, der slog op over Skibet, at bjærge ham og faa ham bragt ned i Kojen. Han henvendte sig saa til Kaptajnen, der lovede at komme og forbinde Christian om 10 Minutter. Imedens han ventede, badede han Saaret med Borvand, som han altid havde med sig, og da 1/2 Time var gaaet, fik han en til at gaa og høre, om Kaptajnen kom; »Ja om lidt, han skulde først have lavet

— »og ned drattede han ogsaa« —

noget Carbolvande«. Inden det blev til noget med Kaptajnen, havde han besøgt Forbindingen, og næste Dag, da Kaptajnen op ad Dagen kom for at se til Christian, havde han Kl. 8, da han kom fra sin Vagt, allerede skiftet Forbindingen.

Se dette taler jo for sig selv, og det var mig en meget opbyggelig halv Time den Køretur fra Hellerup til Gyldenløvsgade, hvor han sagde Farvel. Thi det er godt at møde sine gamle Spejdere og mærke, at de overfor deres Fører gerne vil vise, at de stadig har »Hjærtet paa rette Sted«.

Men en Ting endnu vil jeg fortælle om dette Møde. Naturligvis talte vi om, at Sømand er haarde Hals, og at det er en stræng Tilværelse og en haard Tørn at være Sømand. »Mens«, sade han, »til Tider er det jo dejligt«. »Ja«, sagde jeg, »det er vel det, der trøster og faar Sømand til at holde ud«, og saa fortalte han om en kold og stormfuld Morgen, da han stod til Rors, det regnede, og han var gennemvaad trods Olytøj. Humøret var skidt, og han tænkte ved sig selv, at det Hundeliv maatte han hellere holde op med, han havde faaet nok; og saa mens han staa, kommer Solen frem mellem Skyerne, og han sagde til sig selv, at det jo alligevel var vidunderligt og dejligt, som han havde det.

Jeg sad og følte, og jeg sagde det da ogsaa, og han gav mig Ret, at det var Lyspunkterne, de glade Timer, som netop i Modsætning til alt det haarde og drøje virker saa stærkt og umiddelbart, at de bragte Balance i Tingene. I saadanne Tider føler Søfolk en fuldstændig Lykke, der giver deres Liv Indhold og Mening og fylder dem, saa de kan taale hvad som helst og aldrig bliver træt af Livet. Og med Be-

undring fortalte han om en Mand paa 72, der stadig var med og gik til Tops ligesaa rask og sikker som nogen af de unge og haanede dem, naar de tabte Pusten.

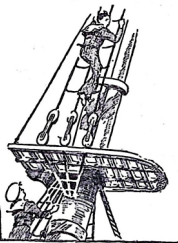
Der er et Ord fra et Æventyr, der lyder: »Hvo som vil vinde noget maa vove noget, og hvo som vil være noget maa lide noget«. Det er et godt Ord at mærke sig for en Spejder, og det passer her. Kender du ikke Strabads og Besvær, saa kender du heller ikke den fuldkomne Lykke over at have det

Lejlighed til at deje noget og lære at taale det.

Det skal Førerne huske, saa de sørger for at byde Drengene virkeligt Strabads og Anstrængelse, og det kan endelig ogsaa Spejderne godt selv gøre sig klare over, saa de ikke kvier sig, naar det kniber, men bider Tænderne sammen og tager, hvad der kommer.

»Hjærtet paa rette Sted« og »Hvo som vil være noget maa lide noget«.

Klavs Vedel.

— han havde ikke glemt at være Spejder —

godt. Kender du ikke Plagen af Storm og Regn og Kulde, saa kender du heller ikke den rigtige Fryd over Solskin og Varme. Begge Dele hører sammen, og begge Dele gør Livet indholdsrigt fra Dag til Dag og fylder det langt mere end de enkelte Begivenheder, man oplever, hvor skønne og spændende de saa kan være.

Det skulde Forældrene huske, saa de ikke gaar og hytter deres Børn saa omhyggeligt, for at de intet skal komme til, at Børnene aldrig faar

5. Bytrops Svar

paa

„Urskovens stumme
Spørgemaal“.

2. og 6. Patrulje. Hjælp til Pastor Bast, Stokhusgade 2 ved Uddeling af Pakker.

1. Patrulje har samlet Legetøj og uddelt det Juleaftensdag til Familier, og givne gennem Menighedsplejen. 36 Familier med indtil 11 Børn har faaet Legetøj. Spejderne var meget glade for deres Arbejde.

5. Patrulje har ligeledes samlet Legetøj og uddelt det Juleaftensdag paa Amager. De har i den Anledning selv søgt Forbindelse med Pastor Schneekloth, og Missionær Petersen har hjulpet dem. Det meste er bleven uddelt i Barakkerne, foruden Godter og noget Tøj. Der er efter Jul kommen mere Legetøj, som Hr. Petersen har modtaget og af og til anvender som Gaver fra »Spejderne«. Hr. Petersen har overfor mig udtalt sin Glæde over Samarbejdet. Jeg haaber at Forbindelsen maa blive varig.

Patruljeførere!

Hjælp til Patruljens Uddannelse

I. Patruljen opstilles paa et Geled. Hver Spejder faar sit Nummer. Der øves Hilsen uden Stav («Spejderbogens» S. 12) og med Stav (ved at trække Staven an) staende og gaende, enkeltvis og hele Patruljen paa en Gang. Den samlede Patrulje aflægger Hønnør, ved at Patruljeføreren kommanderer »Ret! Se til højre« (»venstre«).

Udmarch i Patruljeformation: Det forklæres Spejderne, at de under Udmarchen skal iagttage: 1) alle Gadenavne, 2) Bygningers Navne, 3) Postkasser, 4) Brandallarmen, 5) særlig iøjenslående Kendetegn paa Bygninger og i Haver, f. Eks. ejendommelige Udbygninger, paaafaldende Træer, Lysthuse o. l. Herefter kommanderer Patruljeføreren »Ret! Højre om! Gaa!«, og derefter »Patruljeformation«. Paa den sidste Kommando løber hver Spejder hurtigt til sin Plads i Formationen. («Spejderbogens» S. 82), og Fremrykningen begynder.

Rykker Troppen samlet ud, kommanderer Troppesfører først »Former Patruljer! Ryk ud!«, og Patruljerne rykker derefter af enkeltvis, saaledes at der er 25 m. mellem hver Patrulje.

Denne Afmarch øves nogle Gange, og saa rykker man af.

Føreren spørger nu stadig Spejderne ud om, hvad der passeret af den ovennævnte Art. Ca. hver 10. Min. gøres Holdt, og et Par skal da nævne alle de Gader, der er passeret, samt hvad han kan huske af andet iagttaget. De andre tilføjer, hvad der forbigaas. Marchen varer 30 Min. Derefter Løb med lukket Mund. Der løbes de første Gange 400 m., men saa snart en Spejder aabner Munden, skal han holde op at løbe. Spejdertegne forklæres og rides op («Spejderbogens» S. 13) og forlanges lært til næste Gang. Det forklæres, at paa Kommandoorden »Træd af«, skal alle gøre Front mod Føreren og hilse og derefter hurtigt mulig gøre sig usynlig. Den, som bliver sidst, kaldes tilbage og gør det om.

Der trædes af.

II. Opstilling. Hilsen, Afmarch som sidst. Der vaages altid over, at Formering, Hilsen, Aftrædning osv. gøres som lært.

Iagttagelse som i I. Efter 10 Min. Gang Løb med lukket Mund som i I, men der skal samtidig iagttages, og Iagttagelserne beskrives, naar Patruljen er samlet igen. Derefter marcheres videre. Nu iagttages ogsaa Karetøj (Udsende, Navne, Nr.), Politibetjente, Postbude og andre uniformerede Personer.

Efter 10 Min. Gang Holdt. En løber ud med 2 Min. Forspring og med Ordre til at føre Patruljen ad en indviklet Vej ved at sætte Spejdertegn. Han maa derfor gøre Tegnene saa tydelige som mulig. Efter 10 Min. Løb skal han gøre Holdt og afvente Patruljen. Den tilbagelagte Vej (Gadernes Navne) beskrives (Ogsaa af den, der sætte Tegnene). Orientering ved Hjælp af Solen forklæres («Spejderbogens» S. 77) og kræves lært til næste Gang. Nordretningen og eventuelt Vindretningen fastslås paa Stedet.

Hjemmarch ad saa indviklet Vej som muligt. Der spørges efter hver Omvejning: »Hvor er Nord«, og ved gale Svar samles Patruljen, og Spørgsmaalet drøftes, til det rigtige er fundet. Der trædes af (som i I) paa et nyt Sted.

III. Nordretningen vises ved at lægge Staven («Spejderbogens» S. 100). Imidlertid forberedes den følgende Leg.

»Find Brevenes«. To og to sendes herefter ud som »Hjælpepatruljer« med Ordre til at løbe ud i Byen og søge at finde Lejlighed til at gøre nogen en Tjeneste. Alle skal være tilbage i Løbet af 20 Minutter og fortælle, hvad de har oplevet. Patruljeføreren opnoterer det. Der øves at tænde Baal («Spejderbogens» S. 69). Kartofler ristes (de lægges mellem Gløder, til de er mere. De skal være hvide og melede indvendigt). Samtidig koges Te og ristet Franskbrød (holdes paa en Find med Fladen mod Ilden). Kan der ikke tændes Baal (f. Eks. paa Grund af Vejret), kan Patruljen maaske faa Lov at »arbejde« i en eller anden Families Køkken. I modret Fald øves »Kimslegen« («Spejderbogens» S. 33, Nr. 1).

IV. Afmarch til en Skov eller et Sted, hvor Vejene ikke er alt for haarde og Terrænet ikke for fladt. En sendes ud med Spøriem eller Fodboldstøvler paa eller med en Stav med 3 Smaasæd med store Hoveder i Enden, som han for hvert Skridt skal stæde haardt mod Jorden. Han har Ordre til at løbe 10 Min. og derefter gemme sig. I de 3 Minutters Ventetid, medens han faar Forspring, bestemmes Nord, Vindretningen og nærliggende Bygningers Beliggenhed. Derefter spores Flygtningen. Springen øves saaledes 3 Gange.

Iagttagelse og Løb paa Ud- og Hjemmarch som II. (Fortsættelse).

Frederiksborg Divisionens Svar paa det »stumme Spørgsmaal«

Helsingør Trop har paa Opfordring af Pastor S. Hansen, Helsingør, i Juleferien solgt 1725 Eksemplarer af »Julestjernen«.

Hillerød Trop har i Juleferien assisteret Menighedsplejen i Hillerød ved Uddeling af Julegaver til Byens fattige.

Samtidig havde Troppen selv sat en Indsamling i Gang. Udbyttet (Brændsel, Klæder, Fodtøj, Lys, Lægetøj m. m.) blev efter Samraad med Pastor Engel i Hillerød fordelt til forskellige fattige Familier.

BERØRING LIVSFARLIG!

VILJEN TIL AT HJÆLPE ER UDEN KENDSKAB INTET VÆRD

Naar en Mand rammes af en elektrisk Strøm, vil han ofte faa svære Brandsaar, men undertiden bliver han, uden at ydre Spor eller Beskadigelse kan ses, bevidstløs og kan fra den bevidstløse Tilstand glide lige over i Døden.

Døden er gerne fremkaldt ved en Lammelse eller andre Forstyrrelser af Hjertevirksomheden, eller ved Lammelse af Aanderætsorganerne.

Aanderætsøvelser

kan derfor undertiden bringe den forulykkede tilbage til Livet. Det er af allerstørste Betydning for et heldigt Udfald at Genoplivningsforsøgene paabegyndes saa hurtigt som muligt.

Det vil være Drab

at putte den bevidstløse i en Ambulancevogn, idet Manden næppe vil leve ved Ankomsten til Hospitalet, med mindre Aanderætsøvelserne fortsættes under Kørslen. De maa eventuelt fortsættes 2 Timer eller mere, da man har haft Eksempler paa, at Folk er levet op efter godt 2 Timers Arbejde.

Løb ikke efter Lægen

hvis du er alene om Manden. Du slipper derved den kostbare Tid.

Ved Ildebrande

vil det ofte være praktisk saa vidt muligt at tænde alle Lamperne, da disse vil brænde videre i de røgfyldte Lokaler og lette Redningsarbejdet.

Anvisning til Hjælp.

(Elektricitetskommiss Forskrifter.)

Ejernelse af den tilskadekomne fra Ledningen.

Dette er en meget farlig Ting at gøre.

1. Man standser Maskinen eller afbryder den paagældende Strømkreds med alle Poler.

2. Tager dette for lang Tid, søger man at kortslutte Ledningerne og forbinde dem til Jorden gennem Jernmaster.

3. Berører den tilskadekomne kun én Ledningstraad, er det i Almindelighed tilstrækkeligt at jordforbinde denne Traad eller løfte den tilskadekomne fra Jorden.

4. Naar Ledningstraadene ikke er kortsluttede, maa kun den Ledning jordforbindes, som den tilskadekomne berører.

5. Den hjælpende maa til egen Beskyttelse lagtage følgende Regler.

a. Enhver Berøring af Ledningerne, ogsaa de kortsluttede saavel som af den i Forbindelse med Ledningen værende tilskadekomne, er farlig, saa længe Ledningerne ikke er jordforbundne.

b. Den hjælpende maa derfor stille sig saaledes, at han saa godt som mulig er isoleret fra Jord (Jernmaster o. lign.), saasom paa Glas, tørt Træ eller sammenlagte

tørre Klædningsstykker, og maa kun gribe den tilskadekomne i Klæderne eller betjene sig af et tørt Klæde eller et tørt Træstykke til at fjerne ham fra Ledningerne.

c. Kortslutning af Ledningstraade foretages fra Jorden, naar det kan ske ved at kaste et vaadt Klæde el. lign. over Ledningerne, uden den hjælpende selv kommer i Forbindelse med Ledningstraadene. I modsat Fald maa først den Ledning jordforbindes, som den tilskadekomne er i Berøring med.

d. Ved at jordforbinde Ledningerne maa det iagttages, at den Traad, Jærnstang el. lign., som benyttes til at udføre Jordforbindelsen med, først forbindes med Jorden (Jernmaster, Vandrør el. lign.) og derefter med Ledningerne.

Forbrænding.

1. Ved Rødme og Smerter køler man med koldt Vand eller Is, lægger en Vatsforbinding paa, som er dyppet i Æggeolie og befæster derover Bind.

2. Ved Blæredannelse maa Blærene ikke fjernes ved at stikke Hul paa dem. Ved eventuel Udtædelse af Vædske lægges et 4dobbel Lag af steriliseret Gaze, derover Vat og et Bind.

3. Ved Forkulning og Skorpedannelse lægges et 4dobbel Lag af Gaze og derover Vat og et Bind.

Oplivningsforsøg

er saa godt kendt af Spejderne, at de næppe behøver at omtales her.

RASK MAND!

Af SVEN V. KNUDSEN

Det forekommer mange Gange i Aarets Løb, at en Tropsfører bliver spurgt: »Har De ikke en eller anden rask Spejder, som kan gøre det for mig?« Det er i Regelen fra Mennesker, som tilfældigt har hørt om Spejderne, som pludselig faar den Tanke: det kan jeg bruge en Spejder till! Man siger selvfølgelig ja og beder en Spejder tage sig af Sagen. Nogen Tid efter faar man en Tak fra vedkommende Menneske med en Udtalelse om, at det var en udmærket Fyr, den Spejder; han tog paa Sagerne, som om han aldrig havde beskæftiget sig med andet.

Fjorten Dage efter faar man en ny Opfordring om en good turn! Den samme Spejder kommer af Sted igen!

Men hvad nu om der kommer fjorten Opfordringer paa samme Tid? Ja, det sker ogsaa, og man sen-

der selvfølgelig fjorten Spejdere af Sted, og noget senere faar man Svar med Tak for Hjælpen og et Par Ord om, at den var udmærket, særlig et Par Stykker var meget raske i Vendingen. Man spørger, hvem det var, og Oplysgerne stemmer ganske med det, man selv har tænkt sig; det er de Par Stykker, man altid ved det om, og de følgende Gange henvender man sig naturligt til de samme Par Stykker. Hos dem ved man, Sagerne er i gode Hænder, og man vil jo gerne, at de skal gøre os fere blandt fremmede.

Men Resten af Troppen? Hvem bruger dem? Kan de ikke bruges?

Jo, selvfølgelig kan de bruges, men nødt, hvor det saa at sige gælder hurtigt Udtrykning, hvor meget afhænger af, at alt gaar godt, ikke fordi, der er Fare paa Færde,

(ved første Opfordring drejede det sig kun om at rydde et Værelse, hvor Vandrøret var utæt, i det andet om at bringe en Besked, og i det tredje om at hjælpe til med at sortere nogle Julegaver) men fordi det altid er uheldigt at tilbyde sin Hjælp, naar den bliver daarligere end ventet.

Det kan nemt forandres, men man maa træne i det. Alle andre Drengene har det i Reglen saadan, at alt hvad de skal kunne, faar de Besked om fra voksne. Spejderne har det meget bedre; de afgør selv indbyrdes, hvad de vil, og bestemmer sig frivilligt til at øve sig i forskellige Færdigheder. Det hedder ikke, som f. Eks. i Skolen: du skal kunne det og det, men derimod: vi 7 Drengene i Patruljen vil kunne det og det. Den Patrulje, der vil et eller andet, opnaar det selvfølgelig; og kan den det først for sig selv, kan den det ogsaa over for andre.

Men her kommer det vanskelige. Voksne Mennesker, der duer noget og betyder noget i Samfundet, er meget mere fordringsfulde, end vi Spejdere tror — men vi skal selvfølgelig nok klare den alligevel. Om ikke andet, saa kan vi i hvert Fald være raske i Vendingen, saa Folk ikke bliver utaalmodige og paa Forhaand siger: De duer ikke.

Men man maa træne i at blive rask i Vendingen.

Af Ærgrelse over mange haanlige Bemærkninger om Langsomhed og Opsættelse af Arbejde har en Tropp lavet en Konkurrence mellem Patruljerne. Konkurrencen hedder blot: *Rask Mand*. Spejderne gaar sammen paa Skole hver Dag, deres Tropsfører og Tropsassistent er der ogsaa.

Alt, hvad de i Dagens Løb har at gøre med hverandre, har de aftalt at gøre øjeblikkeligt, d. v. s.

lige saa hurtigt, det kan gøres. Til Eka. Patruljeføreren i 3dje Patrulje staar i Depotet og efterser sit Telt til Nordpolskspeditionen. Han be-der en anden Spejder om at hente 3dje Patruljes Korporeal. Et Øjeblik efter kommer han tilbage med Kor-poralen. Det er gjort saa hurtigt, som det er muligt, og Patruljefø-eren henvender sig dernæst til ved-kommende Spejders Patruljefører og siger: Du har tjent et Bonus, Oscar var rask Mand! Bonus bety-

der, at den Patruljefører kan no-tere et Point for sin Patrulje. Der trækkes aldrig noget fra. Samtidig har Tropsføreren hørt en Lærer bede en Spejder om at samle nogle Stilebøger. I næste Frikvarter hen-vender Tropsføreren sig til ved-kommende Lærer og spørger ham, om han har faaet Stilebøgerne. Da det er Tilfældet, melder Tropsføreren et Bonus til Spejderen's Patruljefø-erer. Josef var rask Mand! Det hele er et Samarbejde om at naa et godt

Maanedresultat for alle, i det smaa og det store.

Hver Maaned opgøres Bonus'erne, og den vindende Patrulje faar til sit Patruljeskjold en Plade med Inskriptionen: Rask Mand!

Noget maa der gøres, hvis man skal svare til Folks Forventninger, og naar man næste Gang faar An-modning om Hjælp af 14 raske Spejdere, svarer man øjeblikkelig ja, men med den stille Tanke: han kunde godt have bedt om tredieve

I THE WILD-WEST

ENKELTMANDS KONKURRENCE I SPEJDESPORT I HORNÆK 1917

Skonnerten »Det grønne Haab« med Styrmand Niels Rask Iversen som Fører er efter i Atlanterhavet at have spildt sin Kaptajn over Bord ankrer op paa La-Plata Kysten og omtrent ud for det Sted, hvor Swanefloden snor sit bugtede Løb ind i Landet.

Den nye Fører for »Haabets« har straks givet hele Besætningen 14 Dages Ferie. Og alle er enige om, at Kaptajnen var et Bæst, og det var godt at Hjerne tog ham.

Men især er Niels Rask ikke at spøge med. Han forlanger, at alt skal være slunkende rent og skinnende blankt om Bord i Sku-den — og i Gaar blev Kokken smidt i Land, fordi han havde svedt Suppen.

Der var tydelige Spor af Vildes nøgne Fødder, der hvor de satte ham i Land, — men han fik Ordre til at hente noget Perikum til Kap-tajnens Snaps, og »kunde han ikke det, kunde han ryge og rejse. Nu havde man smagt nok af hans elen-dige Mad«.

Men Kokken er ikke vendt til

bage, og efter at Niels Rask til Morgen har sat det varme Opvåd-skevand til Livs, som Skibsdrengen Poul har serveret ham for Kaffe, og derpaa selv brændt Fingrene under Forsøget paa, at lave noget bedre, beslutter han at tage Kok-ken til Naade igen.

Han lader sig derfor ro ind i Chaluppen, og han følger omsorgs-fuldt lille Poul gennem Plantagen — viser ham Sporene af de nøgne Fødder i Sandet — og peger saa imod Syd-Vest og siger:

»Ser du, lille Poul, det mærke- lige sorte paa den kullede Bakke derovre er hverken en afbrændt Mølle eller en Kanariefugl eller noget af den Slags. Det er en Sta-tue af den store Høvding Oedip — og i Retning af ham gik Kokken.

Gør du nu ligesaa. Og gør mig den Tjeneste at skaffe mig at vide, om det Bæst snart kommer med min Perikum.

Og saa ser du dig nok lidt for, lille Ven — og hvis du ikke ved, hvad en Indianer er for en Mand, saa er det én, der er rød i Huden

(og andre Folk træffer du ikke paa disse Kanter, saa du skal ikke være bange).

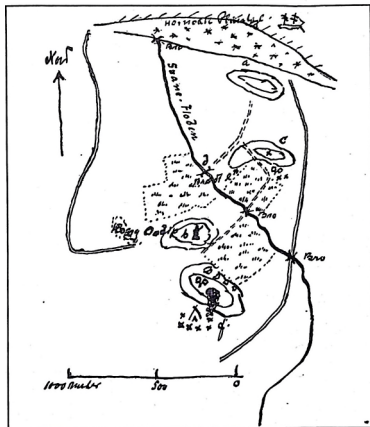
Kan du se demede i Lavningen, der løber Swanefloden (Pandehave Aa). Du kender Sangen — *Way down upon the Swanee-river Far far away* — den er god nok, men det er Flos-den ikke. Den er ét bundløst Kaffe-grums, at du ved det, og den er hverken til at vade eller springe over. Du har at holde dig til de Overgange, der er, forstaar du det.

Og kan du saa skynde dig lidt, min Dreng — for nu er Fa'r snart sulten«.

Saaan lod Grundlaget, og de i Konkurrencen deltagende Spejdere traadte efter Tur ind i lille Poul's Plads og søgte at klare Ærterne for ham.

Opgaven er i sig selv ganske simpel. Man skal (fra a) gaa frem i en ganske bestemt Retning og efter et bestemt Maal, som man kan se (Kong Oedip).

Det drejer sig udelukkende om

dette ene at finde Kokken — og enhver ved jo, hvordan en Kok ser ud. Han har hvid Trøje og hvid Kalot. Det er ikke til at tage Fejl af. Men naturligvis han man ikke vente, at han skal staa opstillet straks paa den første Bakke og vinke med sin hvide Hue lige for Næsen af én. Man maa bruge sine Øjne for at finde ham — og man maa ikke nøjes med at se efter hans Forklæde eller Hue, ethvert nok saa lille Spor, ethvert Tegn, der kan have noget med Manden at gøre maa tages med i Betragtning.

Man har ved denne Opgave, som ved lignende Opgaver af denne Art, 10 Minutter til at læse sit Grund-

lag — og Meningen hermed er naturligvis, at de skal bruges til det.

Gør man det, vil man ikke undgaa at lægge Mærke til, at denne Kyst er beboet af Vilde, af veritable Indianere, rigtig røde i Huden. Og man har da Lov til at gaa ud fra, at disse vil være halvnøgne og maalede røde, saa man kan se, hvad de er. (Og det var de ogsaa). Og man vil sige sig selv: »Disse Folk skal du undgaa, det kan godt være, at de er meget rare, og de forstaa dette Tegn med at holde en Palme-gren i Vejret, men det ved du ikke noget om, og for Resten er her heller ingen Palmer i Næheden —

saa du risikerer blot at gaa i Fedtesfædet.» Altsaa Øjnene op og lad os undgaa disse Fyre.

Og saa lægger man naturligvis Mærke til, at denne Svane-flod ikke er til at spøge med, og at den ikke maa passeres udenfor Overgangene. Hvor disse er ved man intet om, ti Kort har man intet af. Men det finder man jo nok ud af.

Og saa starter man (a).

Man gaar ned over en Mark, og saa finder man straks efter en rigtig behagelig lille Markvej, der gaar i den Retning, man skal.

Hvis man nu ser ualmindelig godt, vil man lidt efter se Hovedet af en Indianer (x) over Bakken (c) og det vil naturligvis faa en til at søge udenom denne.

Det er der ikke mange, der gør, og det spiller i og for sig ingen Rolle.

Men der er Anledning til, naar man ad Vejen nærmer sig Bakken, at gaa lidt op ad denne for at faa lidt bedre Overblik over Landet.

Mærkelig nok er der ikke mange, der tænker paa dette, de fleste halser bare frem i den Retning de skal uden at give sig Tid til at se sig lidt om.

Var man kommet herop, vilde man have set en Indianerpatrulje tæt Syd for (c) og en Mand af denne i Færd med at signalere mod Syd. Dette vilde naturligvis have faaet en til at rette Blikket i denne Retning, og man vilde da have opdaget, at han fik Svar fra en anden Signalmand paa Toppen af Bakken »Se Syd for Kong Oedipus Statue. Det vilde have været saare interessant og ligesom givet en et Finsgerpeg.

Naa, men hvad enten man nu har været oppe paa Bakken eller ej, saa skal man videre, ti der er

stadig intet at se til Kokken, og Vejen fører stadig i den rigtige Retning, og Bakken skjuler en.

Og saa er man ved Svanebloden — og det kan ikke være bedre, der ligger et Brædt (d) over den ligesom det var lagt der til en (hvad det ogsaa var).

Man træder ud paa det glad og vel til Mode, som saadan en Betænkssomhed maa gøre en, men rives saa — naaet midt paa Brættet — ud af denne Idyl ved et Par gyselige Hyl bag sig. Man vender sig og ser til sin Forførelse to nøgne Vilde springe op af en Grøft (c) og med hævede Tomahawker styrte løs paa en.

Denne Situation gav Anledning til et Par muntre Smaaepisoder. — En blev staaende paa Brættet, maa bende og fuldstændig fortabt, til Indianerne naaede ham, nogle vendte om og løb tilbage, andre skyndte sig over og løb det bedste de kunde — og der var en (ja, det er ikke til at holde ud at tænke paa) der tog Haanden høfligt til Hatten og gik d'Herrer i Møde for at spørge, hvad der var i Vejen, som han kunde gøre noget for dem.

Men to Mand — hele to Mand — havde Aandsnærværelse nok til at løbe over Brættet og trække det over efter sig. Det sidste var ganske vidunderligt, og ligesom man læser om i Romanerne.

Efterhaanden naaede man op til Hr. Oedip. Stadig ingen Kok — men der, over den næste Bakkekam saa man jo en tynd Røgsøjle stige til Vejs. Det maatte man da i det mindste have undersøgt, hvad var.

Og saa havde man det. Man kravlede naturligvis forsigtigt op og hævede Hovedet lige over Bakkekammen. Jo, det var rigtigt nok, der havde man Indianerleiren —

lad os se 4 — 6 — 8 — 10 af disse Fyre — og minsandten, der har vi Kokken, han sidder i deres Kreds ganske hyggeligt, men med Hænderne bundne paa Ryggen.

Der er aabenbart ikke noget at gøre her. Det gælder blot om at mærke sig Stedet (og det er let nok) og saa se at komme tilbage i en Fart og melde om Sagerens Stillig.

Man skulde tro, at det nu læs lige for at søge en lidt anden Vej tilbage for at undgaa disse røde Herrer, man havde mødt paa Udturen. Men nej, der var virkelig Folk, der gik nøjagtig samme Vej tilbage og lod sig tage i Armene af d'Herrer, som om deres Livs Lykke afhang af Gensynet med disse røde Mænd. Hvis dette har været Tilfældet, naaede de, hvad de vilde. Gensynet kan betegnes som kort og lykkeligt — de har aldrig siden talt om det til nogen.

Men nogle var der da, som naaede ind og fortalte, hvad de havde set — og pudsigt nok var den Spejder, der klarede Opgaven bedst, ogsaa den, der brugte kortest Tid til det (1 Time 32 Minutter).

De Meldinger, der blev afgivet, var i flere Retninger mærkelige. I Stedet for ganske kort at sige »Kokken er der, og der er Indianere (saa og saa mange) der og der«, begyndte de allesammen paa denne Melodi: »Jeg gik mig i Lunden en dejlig Sommerkveld —« og saa fik man at vide, hvor Manden var drejet til højre og hvor til venstre, og hvor han havde tabt sit Lommeterkløde, allesammen Ting, som kunde være forførdelig morsomme for ham selv at vide, men som Kaptein Niels Iversen Rask, der stod og ventede paa sin Perikum, ikke havde den fjerneste Interesse af at høre noget om.

Og der var minsandten Folk, der talte om at de havde set Dommere der og der — Dommere! — Paa La PlataKysten! — Det er forbavsende saadan en Fantasi, der er nogen der har.

C. Lembeke.

Nørrejske Division.

Nykøbing Trop.

Julegood-turn: Indsamlet 252 Kr. 72 Øre, 53 Stk. Beklædningsgenstande, 1 Juletræ og Legetøj, som efter Pastor Hansens Anvisning fordeltes til Tyfuspatienter og Fattige.

Tropens faste good-turn: Til Hjelpekassens Bestyrelse og Fattigudvalgets Disposition ved Uddeling af Hjælp.

Thisted Trop.

Julegood-turn: Efter omhyggeligt i den lokale Presse at have forberedt de Thisted Borgere paa en Indsamling foretog Spejderne den 17. December med 9 Patruljer hver i sit Distrikt en Husindsamling. Fra Kl. 1 til 5 opnaaede Troppen et Resultat paa 325 Kr. 13 Øre, som blev fordelt med 200 og 119 Kr. 23 Øre til henholdsvis »Frelsens Hær« og »Dronning Louises Asyle. Spejderne, der var inviterede til at overvære ovennævnte Institutioners Julefester fortalte, at alene 30 Ansøgere fik en Fakke Tøj, Legetøj og et Par Træsko.

Randers Trop.

Julegood-turn: Som sædvanlig Indsamling af Bøger og Legetøj til Frelsens Hær. 12 Good-turns over hele Byen.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter færes.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

Tysklands Ungdom og Verdenskrigen I.

En berømt tysk Pædagog Syn

paa Verdenskrigens inderste Aarsager, og hvad Ungdommen bør lære deraf og af den.

V. J. TØRSEN FREDERIKSEN

Er af de fornemste Goder, som under den vældige Verdensmagtstrid er os Neutrale beskaaret, er Evnen til at se koldt og nøgternt paa det store Krigsskuspil og upartisk at dømme om Ret og Uret paa begge Sider.

Massesuggestionen — Krigsbegejstringens, Sejrsrusens og Fremmedhadets store Folkebølge — overskyller Individualiteten og forblinder Folkene i de krigsførende Lande og lammer deres Retfærdighedssans. Derfor kan en nogenlunde velbegavet Gymnasieelev i et neutralt Land dømme klarere om Ret og Uret i Verdenskrigen end selve de krigsførende Landes Statsmænd.

Men Taaber og Efterplaprer og samvittighedsløse Skraalere er der naturligvis ogsaa i de neutrale Lande, og dem gælder det netop om at bringe til Tavshed . . .

I denne skæbnensvangre Tid, hvor gamle Kulturlande paa ægte barbarisk Vis har sat Retten i Spydstagen, skal vi Neutrale netop være Rettens og Sandhedens Riddervagt.

Vi skal holde os udenfor Nationalhadet, og vi skal vogte os for de forudfattede Meninger, for Krigsløgnene og Krigsstemningerne og alt det, der hænger ogsaa Aandslivet i de krigsførende Lande.

Men der er en Ting; som vi i ganske særlig Grad skal passe paa, det er *Krigs-Blasfemien*, den letfærdige Tale om de store Begivenheder og de grænseløse Lidelser, som de krigsførende Folk gennemlever.

Den Tid vi lever i er den største, den begivenhedsrigeste, den mest skæbnensvangre, Menneskeheden nogensinde har oplevet — med levende Interesse bør vi følge alt det store, som sker derude.

Og vi danske, som hidtil lykkeligt er holdt udenfor al Krigens navnløse Rædsel, vi skal passe paa, at vort lille Folk ikke reduceres til blot at spille en Kvæghandlers eller en Hestepangers Rolle mellem Nationerne, vi skal nøje iagttage de nye, stærke Strømninger indenfor de krigsførende Folk, vi skal søge at gøre os klart, hvad det i Grunden er, der sker, vi skal i lige saa høj Grad som de krigsførende Folk søge at drage den rette Lære af den store Verdenskrig.

Der kan jo nemlig ingen Tvivl være om, at Verden efter denne Krig vil være en ganske anden end før denne, og at Folkenes Liv paa mange Maader vil forme sig helt anderledes.

Det er den Generation, som nu udgør Ungdommen i alle Lande, som — sikkert under voldsomme Kampe — vil komme til at løse den kæmpemæssige Opgave, at skabe en hel ny Verden, en ny og bedre Verden end den nuværende, og derfor bør den danske Ungdom med største Interesse iagttage de Strømninger, som sættes i Bevægelse inden for de krigsførende Landes Ungdom.

I det følgende skal meddeles en Mængde Brudstykker af Taler og Artikler til den tyske Ungdom, af den verdensberømte tyske Pædagog, Professor Foerster.

De aabenbarer Stemninger og Strømninger indenfor den tyske Ungdom, som med hjertelig Glæde vil blive iagttaget af Ungdommen i alle Lande og modtaget som et godt Varsel for Folkenes fredelige Samliv i Fremtiden, og de viser, at stærke Kræfter blandt Tysklands Ungdomsledere gaar i Spidsen for denne Udvikling.

Verdenskrigens virkelige Aarsag —

I en Artikel »Kristus og Krigen«, skrevet til tyske Studenter i Krig, omtaler Professor Foerster bl. a. sin Opfattelse af, hvad der egentlig er Verdenskrigens virkelige Aarsag:

»... Er denne Krig ikke frem for alt en rystende Dom over den saakaldte kultiverede Menneskeheds hele Tilstand? Ligesom Forrynet lader det enkelte Menneske bukke under for en Fristelse for at rive det ud af dets Selvbehag og vise det, hvor lidet moden og fast det i Virkeligheden er, saaledes bliver der gennem denne Krig rystende vist den saakaldte kultiverede Menneskeheds, hvor stor Spiliden er mellem dens kristelige Ordkultur og dens virkelige Maal, Stræben og Motiver. Kulturen har i de sidste fire Aartier uidentivt, til Trods for alt Bøghens mere udelukkende end nogensinde skaffet sig Forøgelse af materielle Goder og sanselige Livsnydelser. Det utaalelige Ansigtstryk, der bæres til Skue af saa mange af dem, der derved kom ovenpaa, deres Vigtigmageri med deres yderliggående Nydelseliv og Sportsbedrifter, deres frække SelskabsAnsigt i rige og hensigtsløse Lukusbehag, det almindelige føde, værske Livsbehag, Skamlesheden i Maaden og i det Omfang, man lod sig betjene paa, de uhjorte Summer af Alvor, Besvær og Teknik, der blev anvendt paa Organisation af forfængelig Ledigang og tom Legværk helt ned til »Manicure« — alt det viste dagligt klarere, i hvor høj Grad alle disse Mennesker med træklækkert Instinkt mærkede, at de beheruskede Situationen, og at en fjerde Klasse Billede gennem Menneskelivet var blevet det højeste Maal for Millioner af Mennesker, ja, selv for mange Aandsarbejdere

Nu mente man ganske naivt, at til denne det Materielles Kultus hørte naturligvis ogsaa *Verdensfreden*, for at enhver nu ogsaa kunde nyde sin Kaviar helt uforstyrret. Der har nu imidlertid *Verdensdommen* alligevel sat sin Streg i Regningen. Det maatte dog engang gøres klart for Menneskene, at denne almindelige Tilbedelse af Guldhalven, denne ubløfærdige og uforkammede Overordnede af materielle Interesser over de aandeliggældende Goder, at det jo ganske uundgaaeligt maatte slippe los alle hæsle Liden-skaber — Trættelyst, Misundelse, Havesyge, Skinsyge, Herkesyge — og maatte allejre og ophobe Stof til adslæggende Eksplosioner. Saa kom *Verdenskrigen* som det eneste passende og naturlige Udtryk for den nutlevende Menneskeheds virkelige indre Tilstande.

Prof. Foerster bedømmer Krigen og dens Problemer fra et specielt kristeligtreligiøst Synspunkt, men det vil sikkert blive almindeligt indrømmet, at de uheldige Sider ved Tidens yderliggaaende Materialisme har været medvirkende Aarsag til den store Katastrofe (i denne Artikel er iøvrigt den rent almenn menneskelige Argumentation foretrukket for den specielt kristelige religiøse).

Hvad skal vi lære af Verdenskrigen?

Prof. Foerster er en bestemt Modstander af Krig, beklager dybt at denne Folkekrig brød ud og kaster sig med hele sin Styrke ind i Kampen for at skabe den faste Villie hos den tyske Ungdom, at alle Kræfter skal sættes ind paa, at Jordens Folk opnaar Enighed om og træffer Sikkerhedsforanstaltninger for, at denne Krig bliver den sidste i Menneskehedens Historie.

Men som Pædagog og praktisk Mand og en af Tysklands gode Kræfter søger han at lade *Krigens Ålvor virke i det Godes Tjeneste*, at frugtbarere selve Sorgen, Bekymringen og Lidelsen ved Udviklingen af moralske og Karakteregenskaber af høj Værdi.

I en stor Tale, *»Den tyske Ung-*

dom og Verdenskrigen«, holdt til Medlemmer af en Mængde tyske Ungdomsforeninger af alle Trossædelser og Partier, spørger han saaledes:

»... Hvad er da nu egentlig det største og forhaabningsfuldeste ved hele denne uhyre Provelse af vort Folk? Hvad er den Sandhed, som Ungdommen maa medopleve med alle dens Væsens Fibere, og som skal gøres frugtbar for dens Karakter selv om den ikke gaar til Fronten? Vil vi forstaa dette det største, saa maa vi se ind i det ubegribeligste og skrækkeligste, midt ind i det skrækkelige, som ogsaa har ramt saa mange af Jer, naar Dødsfætre-retnings om en dyrebær Paaerønde som en Granat faldt ned i jert Hus og lod alt stivne ...«

Og saa fører Prof. Foerster sine unge Tilhørere gennem Krigens Rædsler ind i Afgrunde af Lidelse og Sorg, taler om de Millioner af unge, tyske Mænd,

»... som stod paa Livets Tærskel, fulde af Skaberlyst, fulde af from og frodig Fordring paa Arbejde, Lykke og Kærlighed, elsket og savnet af Jer og Jeres, paa hver Fødselsdag paa ny vel-signet og fejret — alle disse Tusinder tog Døden, som var de slet ingenting, og kastede dem i Massegraven, ofte uopdagelig for Jeres Kærlighed, uopnaeligg ogsaa for Tapperhedskorsene, kun et ringe Trækors over en hel Masse — forsvundet, forsvundet som havde de aldrig eksisteret.«

Det er som en Prædiken ved en Begravelse, og man vil forstaa, hvilket Indtryk en saadan Tale gør paa unge tyske Mænd og Kvinder, der hver har sine Ofre at sørge over.

Den Sæd, der saas i en saadan Ager, har Udsigt til rige Frugter!

.....
Dernæst kommer Svaret paa det store Spørgsmaal, Professoren opstillede:

»... Altsammen gaar det over vore Begreber, og det bliver overhovedet uden Mening og uden Klarhed, om det ikke var os, som om der ud af Luften talte et usynligt Kor til os, et

urgammelt helligt Ord, som siger: *»Ikke Livet er Maalet og ikke Jeg'et, men derimod Offret, og kun den der evner Offret har Livet.«* Og det er det store ved den nuværende Skabne, at en Sandhed, som ellers kun blev forstaaet af nogle faa og først i en moden Alder, det jævne stilltende Offers Sandhed, at den nu med Assurance drønes ind i hvert eneste Hus, saa at pludselig, næsten paa en Dag, ja, næsten i een Time, hele det egne Jugs Guds-tjeneste, der med saa store Ord har holdt sit Indtog i moderne Sjæle, er forsvundet lydløst ud af Bagderne som en anden Keltring, der har skaffet sig ind ved Hjælp af falsk Paa.«

En bedre Ungdom.

Krigen skal altsaa give den materialistiske Jeg-Dyrkelse Dødsstødet, og Sorgen over den faldne Far, Mand eller Broder skal give Tysklands Ungdom Kræfter til at yde »Offerte«, til at ofre Egen-kærligheden, Forfølgeligheden, det taabelige Jag efter værdiløse Nydelser, ofre al Tidens hjerteløse Egoisme paa Næstekærlighedens Alter og gennem dette ved Selvopdagelse naa den ideelle Menne-skekarakter.

De samme Toner har vi hørt andre Steder fra. En engelsk General har sagt det samme, som den tyske Professor til sit Lands Ungdom, blot med færre Ord og rigtig typisk engelsk:

»Do a good-turn every day!«

Dette Bud søges for Øjeblikket virkeliggjort over hele Verden af et Par Millioner af Nationernes bedste Drengene — de kalder sig Spejdere.

Opfordringen til Ungdommen om at gøre sig nyttig og hjælpe andre og til gennem Selvdisciplin og Selvopdragelse at naa det ideelle stærke Herredømme over sig selv — Karakter kaldes det — lyder stadig stærkere i alle Lande.

»Ærens Mark« —

Krigen har givet denne Opdragselsstrømning større Styrke — her blot hvilke vægtige Ord, der her tales til den tyske Ungdom:

... der ligger en gribende Klang i de korte Ord »Falden paa Ærens Mark«. Og den, hvis Fader eller Broder er falden paa Ærens Mark, han skal netop indriste disse Ord i sin Sjæl med brændende Skrift. Sønnen for at de deres hele Liv maa forblive paa Ærens Mark, at de i Erhvervslivet ikke søger Vinding paa Bekostning af Ærligheden, i Smuds konkurrence, i følgt Stræberi, eller i haard Udbytning af deres Medmennesker. At de i Omgang med Kvinder ikke disciplinløst giver efter for deres Lidenskaber og falder paa Vanærens Mark. Og Døtrene at de ikke æreløst lader sig berøre, at de ikke æreløst bortdesler deres Kærlighed, at de ikke følger Klade-Moder, der stammer fra Vanærens Egne, at de ikke taaler nogen Dans, som kommer derfra, hvor hverken Mand eller Kvinde ejer nogen Ære. Denne Trotskab mod Testamentet fra alle vore Kære, der er faldet paa Ærens Mark, er vel det vigtigste Samarbejde fra det hjemmehelvne Ungtysklands Side med det i Krigen staaende Tyskland. Der strejfer i Dag mange Trostesløse rundt paa Slagmarken for at finde Ligene af deres faldne Pæroender. Hovedsagen er ikke, at Legeerne bliver udgravet, men at Forfældelserne ikke bliver spildt. Hovedsagen er ikke, at Familien hænger den Faldnes Jernkors paa Væggen, men at det ærefulde Jern begynder at gløde i de Efterladtes dybeste Samvittighed, og at menneskelige Bløddyr bliver forvandler til Jern-Karakterer.»

Ansaret modner Ungdommen og udvikler Karakteren —

»Efter en Omtale af Begrebet »Ersatzreserve« i Hæren hedder det:

... Maatte vor pure Ungdom, selv om den ikke som »Stedfortrædere« rykker i Marken, af hele sin Sjæl begribe, hvad »Stedfortrædere« i Familien betyder, og hvilken Velsignelse det kan bringe unge Mennesker, naar der netop i de Aar, hvor Karakteren dannes, lægges et tungt Ansvar paa deres Skulder! »De, hvem vi er en Støtte, de giver os Stykke i Livets.

Intet modner unge Mennesker saa hurtigt og adskiller dem fra alt, hvad der er barnligt, som den høje Skole,

der hedder »Forsorgen for andre«. Mange Mennesker beholder i deres Væsen til Stadighed noget barnligt og umodent, blot fordi de ikke rettidigt har gennemgaaet Ansvarlighedens hellige Skole: De har ikke kunnet frigøre sig for den behagelige Vane, at der altid var andre, der tænkte, sørgede og arbejdede for dem, og saaledes faar de, saa længe de lever, aldrig rigtig taale Afsked med Sulten, og de forbliver Pattebørn, selv om de forlængst har faaet Fuldskæg. At vokse ud af Barne-skoene og saa tidligt som muligt at blive regnet for en rigtig Mand, det er ganske vist alle Opvoксendes Ønske. Faa begriber imidlertid, at den mandlige Modenhed kun opnaas gennem Ansvarlighed. Hvorved adskiller da egentlig den barnlige Stilling til Livet sig for det modne Menneskes Holdning? Barnet spørger: Hvad faar jeg? Manden spørger: Hvad giver jeg? — Barnet spørger: Hvorledes behandler man mig? Manden spørger: Hvorledes behandler jeg de andre? — Barnet spørger: Hvorledes gør andre deres Pligt? Manden spørger: Hvorledes gør jeg selv min Pligt? — Barnet spørger: Bliver jeg fortaact? Manden spørger: Forstaar jeg de andre? — Barnet spørger: Hvor er Bolschedaasen? Manden spørger: Hvor er Pisen til mine? Svagheder?

Hvor mange Mennesker bliver dog ikke til Trods for alle ydre Mandighedens Gebærder helt og holdent stikkende i den barnlige Holdning! Hvor velisignelsessrigt kan det ikke blive for Dem alle, om den mand-drejbende Skabne i Dag kalder Dem tidligt til Maa-Erstatning, og om De da fatter og følger dette Kald med det dybeste i Deres Sjæle!

Den modne tyske Ungdom falder i hundredtusindvis i den store Krig — derfor sættes i Tyskland alle Kræfter ind paa at udvikle og modne den helt pure Ungdom. Hvis Spekulationsanden og Mammondyrkelsen griber om sig i vort Land, hvis Studeprangerens og Guleschbaronerens Smag, Aand, Higen og Idealer i stigende Grad kommer til at præge Danmarks Manddom, og Ungdommen vedblivende faar Lov til — og tillader sig selv — at lege med Top og køre i Luksus-

bil gennem Livet til den faar Fuldskæg, saa betyder det, at de Strykender i vort Land, de der rykker ind i alle de ledende Poster, de af hvem Landets og Folkets Lykke og Velfærd afhænger engang i Fremtiden paa alle Omraader vil være af en ringere Type end de tilsvarende Folk i de nu krigsførende Lande, fordi disse Mennesker i deres pure Ungdom under Krigen Alvor er kommen ind i en saa høj Grad intensiv og frugtbar Udvikling!

Et Ord til Tysklands Spejdere.

Prof. Foerster fortsætter umiddelbart derefter med et Ord til de tyske Spejdere (der jo i Tyskland kaldes »Stüfjührer«, hvilket paa Grund af den billedlige Tale her vanskelligt Oversættelsen noget):

... »Jeg maa ganske særligt lægge »Spejdern« det her sagte paa Hjerte. Spejdersporten maa begynde i Hjemmet. Den der kun er Spejder, naar han er paa Spejderøvelse, men ikke forstaar hjemme at finde nye Pligters, Ansvarlighedens, Hjælpens og Kærlighedens Veje, han er ingen Spejder, men en Vildfaren (»kein Pfadfinder, sondern ein Pfadverlierer«). Hvor en Dreng har anlagt Spejderuniform, der maa efter kort Tid Søstrene sige: »Hvilket Under er der ikke sket med ham! Før var han en Tølp, nu er han en Engel.« Og Moderen maa sige: »Før følte han sig fin paa den og stak Næsen i Vejret, nu bærer han Kartoller hjem til mig!« Og Naboerne maa sige: »Før var han en Gadedreng, nu er han en Fader-Stedfortræder!« Hil — »Stedfortræder«-Reserven i Hjemmet!«

Vore Broderspejdere i Tyskland og England faar i Sandhed til Gavn lært alt det bedste ved Spejdersporten — skal vi engang i Fremtiden møde dem i de store Sommerlejr som Spejdere af 2. eller 3. Rang og senere hen være dem underlegne paa alle Omraader, i Købmandsdygtighed som i Statsmandskløg, i Energi, i Karakter og i almen-menneskeligt Værd?

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATROLJENS HÆNDELSER
AF E. LE BRETON-MARTIN

KAPITEL I. I Unsaade.

»Din dovne, skædesløse Slubbert!« raabte Admiralen. »Hvad tænker du egentlig paa, Mosjø? Hvor kan det falde dig ind at læse saadan noget Stads, naar du har et Bibliotek fuldt af udmærkede Bøger at tage af? Har jeg ikke forbudt dig at smide dine Penge ud ad Vinduet? Og saa gaar du alligevel hen og køber saadan noget elendigt Stads som dette her?« Han viftede med det slemme Blad for Næsen af Sennen. »Tror du, jeg lader mig spille paa Næsen?«

»Men det er ikke noget Stads, Fa'r, protesterede Bob energisk. «Det er —«

»Og saa vover du endda at komme og forsvare det —« raabte den vrede, gamle Sønmand. »Naar jeg siger, at det er noget Stads, saa er det noget Stads, og saa taler vi ikke mere om den Sag. Se at komme ud i den friske Luft og lad Blæst og Sol faa renset det Tejeri ud af dine Tanker. Af Sted og det straks!«

Og Bob gik bleg, men dog kæk ud af Værelset.

Da Døren havde lukket sig efter Drengen, kastede Admiralen

Bladet paa Gulvet og traadte foragtelig paa det. Han var sørgelig skuffet af Bob. Han havde altid gjort sit bedste for at opdrage Drengen, som det sømmede sig for et Barn af en Slægt, der gennem mange Slægtled havde tjent Konge og Land paa Valpladsen. Havde der ikke været en Worting med i Slaget ved Malplaquet, ved Traafælger, i Krimkrigen? Havde han ikke selv udmærket sig Aleksandria og i Kina? Skulde Bob ikke ogsaa til Hæren? Og saa mente Drengen, at han kunde komme der ved at sluge Tjers Romaner! Uden at tænke over det, bukkede den gamle Sønmand sig ned og tog Bladet op.

Han vilde dog se, hvad det var for noget Juks, Bob havde faaet fat i.

»Spejderbladet« — naa, det hed det altsaa. Ja, det var der jo ikke noget særligt skrækkeligt i. Da han lod sine Øjne glide ned over den Side, der tilfældig vendte op, læste han følgende:

En Spejder lover, paa sin Ære, tre Ting, nemlig:

»1. At være tro mod sin Konge og sit Land.«

»2. Altid at hjælpe andre.«

»3. At holde Spejderloven.«

Der lød et forundret Udbrud fra Admiralen. Han bladede om paa første Side. »Baden-Powell!« mumlede han. »Ja, med det Navn er der i hvert Fald ikke noget i Vejen.« Fem Minutter efter sad han ved sit Skrivebord og læste »det Stads« igennem fra Ende til anden med en Interesse og Opsættethed, der ikke gav Bobs noget efter.

Kort derefter havde Admiralen, Sir John Worting, gjort sit første Skridt ind i Spejdersportens vidunderlige Rige. Og at det skulde komme til at betyde meget, skal vi snart faa at se.

KAPITEL II. To Venner.

Imidlertid var Bob gaaet hjem, men ikke saa lidt nedslaaet og med en Følelse af, at han havde faaet en altfor skrap Behandling. Og fra Bobs Synspunkt var det jo meget naturligt.

Men ude i den fri Luft, under den blaa Himmel, med den milde Vestenvind i Ansigtet og i den muntre, skønne Natur, kunde en sundt tænkende Dreng som Bob Worting umuligt være modfalden længe ad Gangen. Og desuden

havde han, uden selv at vide af det, faaet lært den første og uden Tvivl den vanskeligste af alle Spejderlovene — ubetinget Lydighed mod foresatte, en Lydighed, der ikke kender til Vrantenhed og Sursmuleri.

Han vilde gaa ned i Landsbyen og se om David var hjemme. David var Grovsmedens Søn og Bobs allerbedste Ven — David, der altid var munter, altid i godt Humør, altid med paa Sjov. Han havde tænkt sig at vise David sit Nummer af Spejderbladet og at tale med sin Ven om, hvorledes de selv kunne danne en Patrulje.

»Hvis du ikke er med i et andet Drengeskorp, eller hvis der ikke under det Korps findes Spejdere, kan du selv danne en Patrulje sammen med fem, seks andre Drenge«. Det var det, der havde sat sig fast i Bobs Tanker, og mens han langsomt vandrede hen ad Vejen, blev han mere og mere optaget af den Idé. Der var jo ham selv, og David, og Frank, Doktorens Søn, og Harry, og Maurits, Præstens Søn. Det var i hvert Fald fem, allesammen gamle Legekammerater, og det vilde sikkert ikke være svært at finde en Sjettemand et eller andet Sted. Hvorfor havde Adminalen dog været saa urimelig. Det faldt ikke Drengen et Øjeblik ind, at Adminalen paa selv samme Tid sad dybt optaget af det foragtede Spejderblad.

Mens han travede af Sted, meget fordybet i sine Overvejelser, hørte han pludselig en Lyd, som han, uden at anstrenge sine Evner særligt, hurtigt kunde sige kom fra et Slagsmaal, der fandt Sted længere fremme ved en Drejning af Vejen.

Han kunde høre de kæmpendes Stønnen og Gispene og deres Fæders Skrabben mod Jorden, og han

skyndte sig fremad, og da han kom om Hjørnet, saa han to Skikkelser, der kæmpede rasende mod hinanden — den ene var en en høj temmelig slatten ung Mand med Ridebukser og Jægerfrakke og en Knortekæp i højre Haand; den anden en mindre, noget fattigt klædt Dreng, der øjensynlig ikke kunde klare sig mod sin større Modstander, skønt han kæmpede tappert.

»Saa dan en Tiggerhvalp«, skældte han med Knortekæppen. »Jeg skal snart lære dig at være hæflig mod bedre Folk. Der har du den og den«, og han holdt sit Offer med venstre Haand, mens han gav sig til at hamre løs paa ham med Kæppen.

Bob gav ikke en Lyd fra sig, men styrtede sig med al sin Kraft mod den store Fyr og slyngede sine smidige Arme om hans Hals.

»Rejs dig op, David«, sagde han til Drengen, som han var kommen til Hjelpe. »To mod een er vel ikke for meget her«.

Den Kamp, som fulgte, blev kort og afgørende. I Løbet af faa Minutter laa den unge Mand paa Ryggen paa Landevejen med sine to smaa Modstandere over sig. Fra hans Læber strømmede en Flod af de værste Skældord. Han var ude af sig selv af Raseri.

»Hvordan gik det til David?« stønnede Bob triumferende. »Hvordan kom du op at slaas med Hr. Persi Dodkin? Sikken en smuk Stemme han har. Han kunde vist have godt af, at vi bar ham ned til Floden og gav ham en Dukkert. Vær nu rolig Hr. Dodkin, ellers gør vi det bare. De er stærk nok til at gaa mod en, der ikke er halvt saa stor og stærk, som De, men det er da ogsaa det eneste, De kan«.

»Du skulde hellere skamme dig, Bob Worting!« gispede den rasende Dodkin. Her kommer du, en rig Mands, en pæn Mands Søn, og slaar dig sammen med en snavset Hvalp, en Grovsmeds Søn, som —«

»Hold Mund!« brølede Bob, og der var ikke saa lidt af den gamle Adminal i hans Stemme og Opførsel. »Saa dan en Snob, en elendigt Snob! Har Deres Fa'r maaske ikke samlet sine Penge ved Fedt og Ost og Sæbe og den Slags? Oger det ikke hans Penge, der er Skyld i, at han har kunnet købe Tempeltonernes gamle Famillegods og spille Herremand og se ned paa Folk, som hele deres Liv har levet her, som f. Eks. David, der er lige saa meget værd, som halvtreds af Deres Slags? Rejs dig bare David. Han kan jo prøve paa at røre dig igen«. De to Drenge rejste sig og stod sammen og saa paa, at den overvundne Dodkin ogsaa kom paa Benene.

Det Udtryk, der var i den unge Herres Ansigt, da han fik rejst sig op, var saa ondskaabsfuldt som vel muligt. Han løftede Armen, og et Øjeblik saa det ud, som om han vilde prøve at give sig i Kast med de to Igen.

Mens han kom øjensynlig alligevel paa andre Tanker, for uden at sige et Ord, men med en arrig Snærren drejede han om paa Hælene og forlod de to Kammerater.

Da han slentrede bort, mumlede han dog: »Det skal du faa betalt, Bob Worting, og ogsaa han der, Tiggerungen, din fine Ven! I skal nok faa Kærligheden at føle, det kan du stole paa«.

Hverken Bob eller David hørte denne kærlige Beslutning, og for Resten vilde det ikke have forandret deres Mening det mindste.

Persi Dodkin havde faaet Klø i ærlig Kamp, og de tænkte ikke mere paa noget ondt fra den Kant.

Men det viser kun, at ingen af dem kendte Persi Dodkin. De drømte slet ikke om, hvilken alvorlig slyngelagtig Rolle Persi skulde komme til at spille overfor dem.

»Kom nu David,« sagde Bob, da Slyngelen gik om Hjørnet og forsvandt ud af Syne, »og lad os sætte os paa Marken paa den anden Side af Leddet her og sludre lidt sammen. Hvordan kom du i Klammeri med Dodkin?«

KAPITEL III.

Rekrutten.

David lo. De krøb sammen om Gærdet og strakte sig mageligt i Græsset ved Foden af et Egetræ. »Ja, nu skal du høre,« sagde han. »Jeg kom henad Vejen, da jeg mødte Dodkin. Han standsede mig og raabte: Naa, du Hvalp, kan du ikke tage din Hat af, naar du møder bedre Folk? Saa svarede jeg: Jeg tager altid Hatten af, naar jeg møder bedre Folk, Hr. Dodkin, og saa stak jeg Hænderne i Lommen. Det ærgrede ham jo, og det var ogsaa Meningen. Han fløj løs paa mig, og jeg klarede mig saa godt, jeg kunde. Men han er jo meget større og stærkere end jeg, og det kan jo nok være, der var blevet til mig, hvis du ikke var kommet til Hjælp.«

»Lad os nu bare ikke bryde os mere om ham,« svarede Bob. »Jeg har noget andet at tale med dig om David. Hvad vil du sige til at lave en Spejderpatrulje her paa Egnet?«

»Hvad er en Spejderpatrulje?« spurgte David.

»Vi skal være seks, der skal slutte os sammen og danne en Patrulje,« svarede Bob. »En af dem skal være Patruljefører, og han ud-

»Din lille
Skurkle
raabte
Admiralen.

vælger saa en anden til Korporal, og vi lover saa paa Æresord at gøre visse bestemte Ting. Vi har et bestemt Mærke, og Patruljen bliver opkaldt efter et Dyr, hvis Skrig saa bliver Patruljens Kendingsstegn. Vi skal leve i Mark og Skov og kende til alt — skal kunne koge, bygge Baade, og Broer og Telte, finde Vej gennem ukendt Terræn, skyde og jage og alt saadan noget. Endnu kender jeg ikke saa meget til det, fordi Fa'r tog det Blad fra mig, hvori der staar om det og om, hvor man kan købe Bogen, der fortæller endnu mere. Men jeg tænker næsten, at naar han lærer det bedre at kende, vil han maaske hjælpe os.«

»Det lyder jo vældig godt,« sagde David. Larmen af en Motor afbrød Stilheden, og et Minut efter kunde de høre, at en Bil kom su-

sende i stærk Fart. Den fløj hen ad Vejen paa den anden Side Gærdet og forsvandt snart, uden at de havde set den, og Lyden døde bort i det fjerne.

»Hvis du nu var Spejder, saa kunde du sige mig, hvad Slags Vogn det var, af de Spor, den har efterladt paa Vejen.«

David sprang leende op. »Hvis det er det hele,« sagde han lystigt, »saa vil jeg vædde lige saa meget med dig, som det skal være, paa, at jeg kan sige dig, hvis Vogn det er, som kørte forbi lige nu, hvis den da tilhører nogen, der bor inde for fem Miles Afstand herfra. Og jeg tror ogsaa, at jeg kan sige dig, hvor hurtigt den kørte og hvad Vej.«

Bob lo kun ad ham. »Du vil svømme, inden du kan gaa, David,« sagde han. »Du er ikke Spejder

endnu, langt fra endda. Men du kan jo godt faa Lov at prøve; kom bare.« Og de to Drengene sprang over Gærdet og ud paa Vejen.

Der var faldet en Regnbyge om Natten, og Sporene af Bilens Hjul stod klart aftegnede paa Vejen. »Bliv du her paa Gærdet, Bob,« sagde Grovsmedens Søn, »saa skal jeg komme tilbage og fortælle, hvad jeg har set. Jeg vil ikke have, at du skal sjokke rundt og ødelægge Sporene.«

Bob stirrede forbavset paa David. Hans Beundring for Vennen blev større og større; han havde jo nok altid vidst, at David var dygtig, men det lod ogsaa til, at han var en af den rolige, gode Slags, der handler, førend de taler, og Bob lagttog ham med fordoblet Interesse. Han saa David bukke sig ned og omhyggeligt undersøge Sporene af Bilringene. Han løb frem og tilbage, kiggede til højre og til venstre som en Jagthund, der leder efter en forsvunden Fugl. Saa rejste han sig endelig og gik hen til Bob.

»Det var din Faders Bil, der kørte forbi,« sagde han roligt og sikkert. »Admiralen kørte den selv, og han skal til Exeter for at hente noget, som han skal bruge i en Fart.«

Bob stirrede i stum Forbavselse paa sin Kammerat. Saa sagde han langsomt: »Vil du holde mig for Nar, David? Alt det kan du jo umuligt vide. Der paa Vejen staar det da ikke skrevet, ved jeg.«

Men Grovsmedens Søn lod sig ikke gaa paa. »Det er lige netop, hvad det gør, Bob,« sagde han med sin muntre Latter. »Kom kun her hen, saa skal jeg vise dig, hvordan jeg har fundet ud af det. Det er virkelig meget nemt. Det var Admiralen, det tør jeg da paa. Hvis du bare vil vente her, saa er

jeg sikker paa, at du snart faar se ham komme forbi igen.«

»Du ved jo meget godt, Bob, at Fader ikke er saadan en ganske almindelig Landsbysmed,« fortsatte han. »Han har læst en hel Del, og han giver sig af med Sager, der ligger uden for hans eget Fag. Han kan beslaa en Hest saa godt som nogen anden i Landet, men han kan ogsaa skille en Motor og gøre Ringe i Stand og meget andet. Derfor kommer ogsaa alle Bilerne her paa Egnen hjem i Gaarden en Gang imellem, og jeg kender dem alle sammen. Jeg ved, at Admiralens Ringe er bedre end alle de andre, for det er Fa'r, der har lavet de Metalknopper, der sidder paa dem. Og han har en særlig Maade at anbringe Knopperne paa, derfor kan jeg kende Mærkerne her paa Vejen,« sagde han, hvis Vogn det var. Og hvad Farten angik, saa sagde vores Øren os da, at den kom hurtigt nok af Sted, og hvis vi ikke havde hørt det, saa kunde vi jo se det paa Stærkene. Og hvis du ser ordentlig paa Sporene, saa kan du let se, at Bilen er kørt ad Exeter til, fordi det opkørte Vejsnavs ligger i modsat Retning af den, Vognen kører.

Se saa, hvor lige Sporene er. Admiralen har et udmærket fast Greb og et sikkert Øje. Hvis Chaufføren havde kørt, vilde han ikke have holdt den saa lige som dette her. Og da Admiralen er en af de forsigtigste Bilister her paa Egnen og ellers aldrig kører hurtigere, end det er tilladt, saa maa det have været noget meget vigtigt, der har faaet ham til at sætte saadan en Fart op.«

Bob klappede begejstret i Hænderne. »Hør, David,« udbrød han, »hvis vi kan faa dannet den Patrulje, saa skal du sandelig være

Fører. Det er voldsomt, saa du er med paa Sagerne, selv om du ikke har lært Spor om dem. Jeg kan bare ikke begribe, hvorfor Fa'r er kørt til Exeter. Jeg ved, at han skulde over til Skovfoged Willis nu til Morgen. Der har været Krybskytter paa Færde, og Willis mener, at det er den samme Bande, som var paa Spil sidste Uge. Jeg synes, at det er rigtig nok, hvad du siger, men jeg vil alligevel blive her lidt og se, om det passer. Vi kan sætte os her paa Gærdet, og hvis det er Fa'r, kan vi raabe til ham og faa ham til at køre os hjem til Frokost. Jeg vil ogsaa tale med ham en Gang endnu — for det var nu glimrende, om vi kunde faa lavet en Patrulje her paa Egnen.«

En Omvendelse.

En Stund sad Drengene paa Gærdet og talte om deres nye Plan. Pludselig sprang David op. »Hør,« sagde han ivrigt, »en Bill!« Og ganske rigtigt brød et Bilhorns Tøf — Tøf Sommerdagens Silhed.

Nogle Minutter efter kom den store Vogn færende om Hjørnet, og Bob udstødte et Hyl.

»Det er Fa'r,« raabte han, »du har Ret, David,« og han stillede sig midt paa Vejen og svingede med Armene.

Vognen standsede, og Admiralen, der sad alene i Vognen, rejste sig og truede smilende ad sin Søn.

»Din lille Skurk,« raabte han. »Her har du faaet mig til at fare om paa Landevejen som en Forbryder — jeg, en offentlig Embedsmand og alle Forbryderes Skræk. Hvem er det, du der har med dig — han, den anden Slubbet der? Er det ikke David? Naa, se saa at springe op begge to og tag med mig hjem. Jeg har en Høne at plukke med jer.«

David saa op i den gamle Herres smukke glatbarberede strenge Ansigst.

»Hvis De ikke bliver vred over det, Hr. Admiral,« sagde han, »saa vilde jeg gerne spørge Dem, om De fik, hvad De ønskede i Exeter?«

Admiralen stirrede paa ham. »Hvor ved du fra, at jeg har været i Exeter,« spurgte han. »Og hvor ved du fra, at jeg skulde hente noget?«

Hvad det saa skulde koste, kunde Bob ikke dy sig for at klukke af Glæde. Saa havde Davids Slutninger altsaa været rigtige. »Du er god nok, David,« udbød han, »du er født til Spejder.«

»Født til Spejder!« gentog Admiralen — men hans Stemme var ikke rigtig vred — »jeg tror min Sandten, I staar og morer jer over mig — se nu at komme op med jer, saa tales vi nærmere ved hjemme, jeg har en Del at tale med jer om.«

Et Kvarter efter kørte Bilen ind gennem Herregaardens Port og standsede foran den gamle smukke Hoveddør. Admiralen gik ind i sit Kontor, fulgt af Drengene. Han lukkede Døren og tog saa en Bog op af Lommen og kastede den paa Bordet.

»Det er den, jeg har været inde og hente,« sagde han. »Du kan jo kigge i den, Bob.«

Bob skyndte sig hen og tog den. Saa udstødte han et Skrig af Glæde. »Spejderbogen af Baden Powell« hed Bogen.

»Fars,« sagde han glædesstrålende »saa — a.«

»Saa laver vi en Patrulje,« afbrød Admiralen ham smilende. »Ja,« var svaret, Bob. Jeg tager alt i mig igen, hvad jeg sagde før. Der er Bogen. Vi begynder straks at arbejde. Det er jo dig og David og den lille Stebbins og Præstens Dreng

og Doktorens Søn. Men vi maa se at faa en sjette et eller andet Sted fra. Hvem skal det være?«

»Nu ved jeg det,« udbød David, »Amos Klive.«

Admiralen snurrede rundt paa Hælen og saa paa David.

»Amos Klive,« udbød han, Krybskyttens Søn, den dovnest, mest uforskaammede lille Landstryger i hele Herredet. Du maa jo være forrykt, David.«

»Amos er nok temmelig slem, Hr. Admiral,« sagde David ærbødigt, »men det er netop en af hans Slags vi mangler. Hvad han ikke ved om Naturen, det behøver man heller ikke at vide. Han forstaar sig vældigt paa Dyr og er saa søm som en Ræv. Jeg tror nu, at hvis en eller anden fik rigtigt fat paa ham, saa kunde han blive en glimrende Fyr.«

»Ja, du kan tro, jeg skal faa fat paa ham,« brummede Admiralen. »Jeg tror nu en Smule anderledes, nemlig at det er ham, der er Mester for alle de Krybskytterter, der finder Sted her i Nabolaget. Jeg gaar bare og venter paa, at han skal forløbe sig, saa han gaar i Saksen, — og nu kommer du her og foreslaar, at vi skal gøre ham til Spejder. Jeg kan faa mange Ting til at glide ned, men den kan jeg dog ikke sluges — saadan helt raa. Men tag nu Bogen, saa kan vi først spise Frokost og bag efter studere i den. Nu skal jeg i Dag skrive efter Spejdersagerne.«

KAPITEL IV.

Patruljen dannes.

Admiralens Bil havde haft travlt. Først havde den været i Præstegaarden og hentet Mourits Warner, saa ved Doktorboligen i Landsbyen, hvor den havde faaet fat i Gerald Heath, Doktorens Søn. Men

det var ikke nok, den var først til freds, da den havde gennemkrydset Heden helt over til Foxholt, hvor den havde hentet Godsejer Stebbins Søn, Harry. Først saa vendte den med Ekspresfart hjem til Admiralens Gaard med sin forundrede Ladning af muntre Dreng.

Admiralen bød de nyankomne Velkommen paa sin sædvanlige ligefremme og hjertelige Maade. »Tag Plads, Drengene!« sagde han, »og se ikke ud, som jeg vilde æde jer. Men I vil vel gerne vide, hvorfor jeg har samlet jer her, og jeg skal i en Haandevending forklare jer Sagerne. For det første, er der nogen af jer, der har hørt noget om Spejderne? Bob, David og jeg har studeret Spejdersport hele Eftermiddagen, og vi er alle tre meget ivrige.«

Men der var ikke en eneste af de tre andre, der kendte noget til det. »Naa, det kan nu ogsaa være lige meget,« fortsatte Admiralen; »det skal vi snart faa bragt i Orden. Der skal være seks for at danne en Spejderpatrulje. Se, vi er jo ganske vist seks her, men jeg skal kun være Fyldekalk, indtil vi har fundet en, der kan træde i mit Sted. Jeg har bestilt fem Eksemplarer til af denne her Bog« — han viste den Bog, som han den samme Dag havde hentet i Exeter — »og i den kan I læse, hvad man skal gøre for at blive Spejder. Tænk dig, Mourits, eller du, Harry eller Bob dér, at I blev anbragt i et eller andet Land, som I ikke kendte det mindste til, og det blev sagt til jer, at I skulde gaa mange Mil mod Nord, og at I undervejs selv skulde bygge Hytter, koge jeres Mad og selv dræbe Vildtet, I skulde spise; hvorefter, tror I, at I, saadan som I nu er, kunde gøre det?«

»Eller sæt, at I blev anbragt i en Skov, og det blev sagt jer, at der var nogle bestemte Mærker, som I kunde finde Vej efter, men I skulde finde disse Mærker; hvorledes vilde I saa klare den. I vilde sidde nydeligt i det, tror jeg! Men Spejdersporten kan hjælpe jer. Den gør jer til Mænd, der kan finde sig til Rette i Verden. Kriket og Fodbold og anden Idræt kan hver for sig være meget gode, men de udvikler kun een Side hos jer. Naar I

bliver Spejdere, bliver I dobbelt saa meget værd for jer selv og jert Land.

Men det er ikke det hele, den lærer jer. Den skal lære jer Tro, skab og Orden, og hvad Fædrene drelandskærlighed, Ære og Lydighed er. Men jeg vil ikke længere staa her og prædike for jer. Hvad siger I saa til det? Hvem stemmer for, at vi skal danne en Patrulje og gøre Briskamtroppen til Nr. 1 blandt alle Englands Spejdere. Na, hvem stemmer for det?»

Alle Drengenes Hænder fløj op med det samme.

»Enstemmig vedtaget!« sagde Admiralen smilende. »Men Rom blev ikke bygget paa een Dag.« fortsatte den gamle Sømand, »og der skal gøres meget, inden vi kan kalde os Spejdere og faar Ret til at bære første Klasses Mærket. Vi skal ogsaa have en Dragt — jeg har skrevet efter den, og I lader bare mig afgøre den Sag.

(Fortsættelse).

Den gamle Spejder fortæller.

Hulen.

Patruljelokalet (det er et fint Ord) skal være Patruljens Hule og Kontor. Man maa have et Sted at være om Vinteren, og trods Bollignad maa en Kælder eller et Pulterkammer sagtens kunne fremskaffes.
Det gaar jeg ud fra.

Der maa ikke være noget i Hulen, som I ikke selv har lavet. Bordet, som bør være knæhøjt, og Stolen, der er som »Malkestolen«, skal maaen lave sig selv. Hver Mand sin Stol, saadan havde min Patrulje det. Vi lavede Bordet fæstet, saa var vi ret sikre paa, at hver Mand lavede sin Stol, da det var forbudt at sidde paa Bordet.

Noget i Form af en Lygte bør ogsaa fremskaffes, nu er Hulen til at være i, men det er ikke nok med det, den skal være hyggelig at opholde sig i, og med dette for Øje hanger man alle sine Erindringer op, hvor der blot

er den mindste Vægplads — det vil altsaa være en Lukus ogsaa at tapetsere Hulen.

Men gaa med mig ned i min Hule. Lige midt paa Væggen hænger Spejderloven i stort Format, og hver eneste Spejder, der er eller har været Medlem af min gamle Patrulje, har paa sin indlemmelsesdag maattet underskrive den, saa at den nu er fuld af Navne. Vi bruger desuden Plakaten til at undervise Rekrutterne efter.

Paa denne Væg sidder der en Liste over Patruljens nuværende Spejdere med Angivelse af deres Uddannelse, Patruljens Stammeblad.

Det letter Oversigten over Dovenskabene i Patruljen.

Paa Reolen findes et Eksempel af hver af Spejderbladene, samt anden Spejderliteratur, og desuden »Ulvepatruljens Saga«. Vi skriver nemlig stadig paa det store Værk, der omhandler Patruljens Liv og Færd gennem Aarene, den Bog er vor Kæledygg.

I det hele taget er denne Hylde helliget Patruljens Kælebørn: »Sagene«, »Regnskabsbogen« og »Bankbogen«, hvis Indhold stadig er et Maal for Patruljens praktiske Haandlag og store Idérigdom.

Denne Endevæg er forbeholdt Udrustningen. Teltet er i Vinterens Løb repareret, Stropperne istandsat, og Barndunerne lavet i Orden. I Øjeblikket mangler der ikke en Ploek, saa vi er parat til hurtig Udrykning. Alle Patruljens Madrasvaar, Kogekar, Deikker, bænke og andre Grejer er lagt frem i Bunker, saa at hver Mand kan tage sit; og for at der ingen Tvivl skal være, hænger den Liste der med Angivelse af hver Mandes Udrustning.

Alle disse Ting er nødvendige for Patruljens daglige Liv, men det, der for os gør denne Kælder til en Hule, det er alle Erindringerne, som her er fuldt op af. Se blot vort Fotografialbum, det har kun fire Blade, men de er hver saa store som en Væg; vi gemmer nemlig ikke Billederne i en muggen Skuffe, vi slaar dem op paa Væggene — med Tegnestifter, Rammer er for

dyre. Vi ofrer kun Rammer paa Porttæpperne af Patruljens Spejdere, og som I ser, har der snart været 30 Spejdere i Ulvepatruljen.

Rævehallen vandt vi ved en Foraars-turnering, og den »Stenspade« er et Stenalderværktøj, vi brugte i en Lejr- engang, den hænger ved Siden af Te-potten, for at vise Erik, hvad man laver i en Lejr, og hvad man ikke sårer med hjemmefra.

I Loftet staar Rustene og Dataerne for Patruljens Strejftog til fremmede Egne; men naar Sommeren er forbi, er hele Loftet fuldt.

Landvæsenstest søges.

For en rask, ung Mand bliver Plads ledig til 1ste April 1918 paa en Gaard paa 75 Tdr. Land, 3 Km. fra Hillerød. Ophold uden. En nuværende eller forhenværende Spejder vil blive foretrukket. Billet mkt. »Spejdere bedes indsendt til dette Blads Kontor.

VÆR BEREDT SPEJDER-LOVEN

1. En Spejder Ordre skal
til tilfælde

2. ...

3. ...

4. ...

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDERIKSEN)

Danmarks yngste Forfatterinde.

I Dagene før Jul debuterede den unge Pigespejder, Frk. Estrid Ott, som Forfatterinde ved Udgivelsen af en nydelig Børnebog med det spændende Navn »Nisseriget«.

Frk. Ott, der er Datter af Forfatterinden Fru Olga Ott, vil være vores Læsere bekendt som Redaktør af Pigespejderens Rubrik i »Vor Ungdom«.

Følgelig efter Skoletid ringede jeg Forfatterinden op:

- Hvor ung er De?
- 17 Aar gammel — fyldte allerede den 14. Maj.
- Skole?
- Frk. Ingrid Jeppesen.
- Klasse?
- 2. Gymnasieklasse.
- Fortæl lidt om Ders tidligere literære Virksomhed.

— Den indskrænker sig til Skolebladet »Brændpunktet«, som jeg er Redaktør af for min Skole. Det udkommer ogsaa paa en Drengeskole, der ligeledes repræsenteres ved en Redaktør. Iøvrigt har jeg kun skrevet enkelte Smaatting til »Børnernes Magasin« og »Vor Ungdom«.

— Agter De at blive Forfatterinde, ligesom Ders Moder?

- Maaske.
- Vil De læse videre, naar De har taget Studentereksamen?
- Ja, til Filosofikum.
- Og saa?
- Saa vil jeg være Journalist ved...
- Ved?

— Det siger jeg ikke, men der er et Blad, som jeg forfærdelig gerne vil være Medarbejder ved.

— Og det er?

— Det er... næ, det siger jeg ikke, for det er jo ikke sikkert, at det vil have sig.

— De skal se, det gaar nok! Der er jo hele 2½ Aar, til De kan tage Filosofikum. Der kan skrives mange ny Bøger paa halvtredie Aar... De vil jo allerede være en gammel Forfatterinde til den Tid.

Frk. Estrid Ott.

- Hvis nu bare »Nisserigete« vil gaa godt...
- Som varmt Brød, Kærel Der er

mange tusinde Børn, der længe har gaet og ventet paa, at den skulde fortælle dem, hvordan der ser ud i Nisseriget. Husk ogsaa paa, at der er 3000 Spejdere, som allesammen har en lille Bror eller Søster, som skal have »Nisserigete« i Fødselsdagsgave — Ja, De burde egentlig straks anmode Gyldendal om at være parat til at gaa løs med et nyt Oplag...

— Naa, Naal... Men nu maa jeg ind til den tyske Grammatik.

- Endnu blot et...
- Kort Bemærkning!
- Tror De paa Nisser?
- Ubetinget!... Er der ellers mere?
- Ja, endnu eet — hvem er den 17-årige Frk. Estrid, der optræder i Ders Bog?

— En Halvsøster! Det er hende, som har fortalt mig om Nisseriget... I Maanedskind kan hun se Alferne danse og ved Sommerid Lygteændene hoppe rundt i Mosen med deres smaa Blus...

— Saa faldt Røret paa Apparatet og Frk. Ott fortsaandt ind til den tyske Grammatik.

Paa mit Bord ligger et Korrekturtryk af »Nisserigete« — Nisseriget, som Frk. Estrid i Bogen maa afstaa, fordi hun fylder 17 Aar.

Lad Nisserne fare da — men Alferne, dem skal hun passe paa ikke at skræmme, for de bør danses deres sløttede Maanedskindens i den næste Bog, den unge Dame udsender.

Mr. Pen.

Gladens Stad — I Lys og Skygge.

Nys! Pariserskildringer af Adolf Langsted.

(Nyt Nordisk Forlag — 143 Sider)

Forfatteren Adolf Langsted viser os her som i en Række »snapshots« netop »Gladens Stads« i Lys og Skygge — Paris i Smil og Graad, i Hævn, Harm og Hunger, i Alvor og Letsind, i Egenkærlighed og Selvpofelse.

Ved en Række spredte Indtryk fra sit mangeaarige Ophold i Paris (1905—17) skaber Forfatteren det moderne Billede af Størstaden Paris, den gamle Kulturbjerg, hvor Al verdens Dyder og Laster flourer som ingen andre Steder.

Det er trods alt et lyst Billede af Paris, som her males — væsent-

lig ved en Række Interviews med og Skildringer af Mænd og Kvinder indenfor Kunst, Literatur og Videnskab.

Gadesangere paa Montmartre.

»Slægtens Arv«

(Af Hædvig Winther. — Ny Nordisk Forlag — 163 Sider).

»Slægtens Arv« er Skildringen af en Kunstner-Slægt gennem fire Generationer — og Slægtens Arv er et svagt Legeme og ædel Kunstnerblod, en svag Vilje og et frodigt, ofte ret dominerende Følelsesliv.

Det er en god og sund Bog, skrævet med et harmonisk og kønt Syn paa Livet og med en fin og dybtgaaende Forestaelse af Menneske og deres Handlinger. Bogens Grundstemning ligger ret dybt — det er den fine, sørte, vemodigt poetiske, stille, men ædle og frodige Livsglæde.

Den overfladiske, materialistiske prægede Læser, der aabner denne Bog for at blive mere eller »underholdt« et Par Timer, vil maaske blive skuffet og vil ikke faa ret meget ud af den — for den ideelt stræbende og alvorligt litterært, kunstnerisk og filosofisk interesserende Ungdom vil den være et værdifuldt Fund og en Nydelse af høj Rang.

Den vrimer med de Problemer, som Interesserede den tænkende og aandsprægede Del af Ungdommen, dens Livsviddom er fint harmonisk afstemt, den er fuld af dramatisk Skønhed.

Gribende, og af en dramatisk Virkning, som ikke faltes helt, for man har læst Bogen, taler Moderen paa Bogens sidste Side til sin Søn, der er Slægtens sidste Skud, de kunne Ord:

»Kunsten er Livets Poesi. Kun ved Kunsten løstes Menneskene over Jordens Prosa og Tyng. Skønt jeg intet selv har frembragt af Kunst, elsker jeg dog Kunsten og føler Kunstnerblødet i mine Aarer, og saa længe vor Slægt lever, vil der fremstaa Kunstnere af den, der vil kæmpe for Idealerne. Min Drenghold Idealerne højt!«

Oh, han, der brød med sin Fader og flygtede bort fra sit Hjem for at følge en besnærende, hjertesløs Skønhed til Paris, for der i sin grænseløse Kærlighed at blive holdt for Nar og for forladt af hende, mens hans Fader døde hjemme, som senere af Moderen blev fundet i Paris som en vingeskudt fugl og draget tilbage til den hjemlige Arne, han har nu naaet den modne Livsvægt og svarer hende:

»Hvor Menneske kan sin Læretid, jeg har haft min. Vær rolig, Mo'r, jeg tænker ikke Pansen for min Tid er ommøle-

Uvilkaarlig kommer man ved disse Ord, der slutter Bogen, til at tænke paa de Ord, Moderens Farbror engang i hendes Ungdom talte til hende: »Vor Slægt er ikke stærk. Min Mo'r døde ung, jeg tror, der blev lagt for tunge Byrder paa hendes Skuldre, og min Fa'r døde af Længsel efter den Hustru, han ikke paaskønnede, medens hun levede. Din Fa'r faldt sammen efter din Mo'r's Død, og naar hun har udstirret derinde (hans Datter), saa er Liv forbudt.... Saa er du den sidste af Slægten, Vica — Gud bevare dig for store Sorger, medens du endnu er ung! Vi gamle skal jo bære os og give Plads for nye Slægter, men helst bærer man sig og gaar i Mulde for at berede Plads for sit eget Afkom. Det bliver nu ikke min Lod; jeg beder til, at din Skæbne maa blive bedre!«

T. F.

Norden og den ny Tid

Det nordiske Samarbejde i dets forskellige Former.

Nyt Nordisk Forlag har haft den udmærkede Ide at udsende en hel Række smaa, gode, oplysende, aktuelle og billige Bøger i Lommeformat — om Tidens Emner, under Fællestitlen »Hvad alle bør vide«.

Det er Meningen, at alle de store Spørgsmaal, som kommer frem i det daglige Livs Debat Mand og Mand imellem, skal behandles kort og klart af en Forfatter, der har særlig indgaaende Kendskab paa vedkommende Felt.

Som første Publikation i Serien er udkommen L. Th. Arnskov: »Norden og den ny Tid«, der paa 172 smaa Sider kaster glimrende Lys over den nye Skandinavisme, som er ved at vokse sig stærk og frodig inden for de tre nordiske Folk. Spørgsmaalet er indgaaende behandlet lige til de mindste Enkeltheder af almen Interesse.

Interesseret og med største Sympati følger man Forfatteren fra først til sidst — og »slutter« jo i Grunden ikke; thi næste Afsnit læser man i Avisen i Morgen — saa aktuell er denne Bog.

Et Spejderskrift.

2. Bytrod har udsendt et nydeligt udstyret lille Hefte om »Aaret, der svandt«.

Vi skal fortælle lidt derom i vort næste Nr.

»Lille Jan Bluhme«.

Om Dikken Zwilgmeyers Bog. »Lille Jan Bluhme«, der nylig er udkommet paa Aschehougs Forlag, skriver Forfatterinden Anna Erslev i Forordet bl. a.:

»Lille Jan Bluhme« er en ganske ypperlig Børnebog, der kan læses baade af Drenge og Piger... Den lille Jan Bluhme, der altid kommer galt af Sted og altid kommer godt fra sine gale Streger, vil sikkert vinde de danske Børns Ven-skab, lige saa vel som han har vundet sine smaa Landsmænds. For han er, trods alle sine Slipper, en god Drenghold, en Drenghold Hjerteret paa rette Sted.

Derfor være »Lille Jan Bluhme« anbefalet til alle danske Børn — de vil ikke angre at have gjort hans Bekendtskab.

»Nisseriget«.

(Gyldendalske Boghandel — 47 Sider).

Frk. Estrid Ott, som vi andets- steds omtaler og i sidste Hefte bragte en Julefortælling af, har fornøynlig hos Gyldendal faaet udgivet en fantasifuld Børnebog med Titel »Nisseriget«, nydelig illustreret af Marie Hjuler.

Eventyrlige Rejser.

Faa Chr. Erichsens Forlag er udkommet »Under Sydens Sol« af Pedersen-Sejerbo og »Østens Paradis« af Onkel Valdemar.

Den første handler om en Opdagelses- og Foretnings ekspedition til Australien med mange spændende Optog, Kampe med de Vilde og med samvittighedsfulde Skurke — alt efter de bedste Mønstre.

»Østens Paradis« fortæller om en dansk Skibsdrenghold, der kommer til Shanghai, hvor han gør sin Lykke ved at redde en røg Kineser fra at blive doltet.

Han bliver efterhaanden en dristig Eventyrer og stor Foretningsmand, der trænger længere og længere ind i Landet paa den store Ø Borneo, hvor han tjener umaadeligt ved Handel med de Vilde og oplever en Mængde meget eventyrlige Hændelser.

Bogen er velskrevet og holdt i en meget morsom Tone.

Første Aargang af „Vor Ungdom”

till nedsat Pris.

12 rigt illustrerede Hefter for Kr. 2,00
+ Porto.

Prisen for enkelte Hefter af 1. Aargang
er 20 Øre + Porto.

Patruljer, Troppe og Divisioner

som kunde ønske 1. Aargang af „Vor Ungdom” til Indbinding, vil, ved Indsendelse af Ordre til vor Ekspedition snarest muligt, kunne erholde denne komplet til

halv Pris: 2 Kr. + Porto.

Saaframt der er flere tilbage af de ganske faa komplette Aargange, vi ligger inde med, vil

Spejdere og andre Abonnenter

efter d. 14. Febr. kunne erholde disse til samme Pris. Ordre (med tydeligt Navn og Adresse) bedes sendt til:

„Vor Ungdom”s Ekspedition

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, Købmagergade 26, Kbhvn.

Telefon C. 12,240

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel
Hof Fløde Caramel
D·E·C Creame Caramel
Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.

Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.